

SKOK DO ZÁHUBY

1.

Ve čtvrtém listopadovém týdnu roku dva tisíce čtyři sta třicet pět stále ještě kroužil obrovský robot OLD MAN kolem planety Nová Luna v soustavě Jellicovy hvězdy. A Reginald Bull s flotilou dvaceti tisíc lodí stále ještě soustavu střežil. Ještě sem nedošly žádné zprávy o událostech v Magellanových mračnách. Jellicova hvězda byla od nich vzdálena sto čtyřicet tisíc světelných roků, a osm tisíc čtyři sta světelných roků ji dělilo od Země.

Kolonisty na planetě Nová Luna ovládly hypnotizující krystaly. Stali se z nich otroci bez vlastní vůle, kteří bez odporu vykonávali rozkazy. Krystaly ovládly také OLD MANA.

Hlavním městem kolonistů bylo Jelly City. Asi dvacet kilometrů od města se zvedalo pohoří, v němž byla tajná základna Bullovy strážní flotily. Byla to jeskyně, spojená transmittersem s loděmi.

Už několik dnů tu pobývali John Marshall a Wuriu Sengu a čekali na rozkazy. Rádiové spojení s Bullym neudržovali, aby se neprozradili, ale poblíž na ně čekala malá kosmická loď, na kterou se mohli přenést pomocí transmittersu.

Sengu se vrátil z obhlídky. Prohledal okolí jeskyně a nic podezřelého nenašel.

„To čekání už mě nebaví," postěžoval si Marshall. „Taky mám takový nepříjemný pocit, jako před nějakou katastrofou. Víím, že je to hloupost, ale nemůžu si pomoci."

Wuriu Sengu zašel do zadní části jeskyně, kde měli uskladněné zásoby. Když našel konzervy, otevřel je. Automaticky se ohřály, takže nemuseli rozdělávat oheň.

„Překvapuje mě, že trpíš depresí," divil se. „Já to беру jako příjemnou dovolenou. Už jsem přibral nejmní dvě kila."

Marshall zavrtěl hlavou.

„Dej na mě. Něco se na nás valí.“

Klid zbraní mezi Bullyho flotilou a robotem OLD MÁNEM trval už jedenáct dní. Pozemšťany by ani nenapadlo bezdůvodně napadat nepřemožitelného robota, a třináct řídících mozků OLD MANA uvažovalo stejně. Kromě toho stále platil Rhodanův výslovný rozkaz, že robot nesmí být poškozen nebo dokonce zničen, protože byl určen lidstvu a jednoho dne mu ještě bude sloužit.

Bully právě zkontroloval velitelský můstek své vlajkové lodi MARŠÁL FREYT a vracel se do svojí kabiny, když potkal Guckyho.

Myšob, jeho synek Jumpy a Ras Čubaj před jedenácti dny podnikli výpravu na OLD MANA, při níž odhalili tajemství Pozemšťanů, kteří OLD MANA vymysleli a sestrojili před víc než padesáti tisíci lety. Nezískali nesmrtelnost v pravém slova smyslu -jednotlivé sekce OLD MANA řídily jejich mozky, kterých se zmocnily hypnotické krystaly.

O týden později odletěl generál Ems Kastoři se svou flotilou do Magellanových mračen. Gucky měl letět s ním, ale odmítl. Prohlásil, že má zlé tušení a že ho brzy bude zapotřebí tady. Bully na něj nijak nenaléhal, naopak, byl rád, že starý přítel zůstane s ním.

„Ty se tváříš, maličký, jako bys byl sezobnul žížalu.“

Gucky se ušklíbl.

„Ty máš ale přirovnání, tlust'ochu. Já jsem vegetarián, a na MARŠÁLU FREYTOVI stejně žádné žížaly nejsou.“

„Já to myslel obrazně," vysvětloval mu Bully. „Ale vážně, málem bych se tě lekl. Chodíš tu, jako bys měl zejtra pohřeb.“

„To by svět přišel o hrdinu," konstatoval Gucky. „A já bych přišel o život. Jaké tragické ztráty!“

„Pojď to radši zapít," navrhl Bully a nasměroval Guckyho k důstojnické jídelně. Zahlédli tam Jumpyho.

„Tamhle je tvůj kluk," poznamenal Bully. „Čipernej klučina.“

„Celý táta, nemám pravdu?" rozzářil se Gucky a vypnul hrud'. „Kdypak si ty pořídíš podobného?“

„A co bych doma dělal s malým myšobem?" ušklíbl se Bully. Gucky zalapal po dechu a pak zamával na syna. Jumpy se k nim posadil.

„Mám zlé tušení," oznámil.

„Ty už taky?" podivil se Bully. „A co tušíš?"

„Hrozné neštěstí, velké nebezpečí, potíže!"

Reginald Bull zavrtěl hlavou. „Z toho si moc nevyberu, Jumpy. Přidej nějaký podrobnosti. Upřesni to."

„Copak se dá zlé tušení upřesnit?" Jumpy pokrčil rameny.

„To je celá hromada pocitů a dojmů. Nedá se podávat jednotlivě."

„A celkovej dojem je zápornej?"

„A jak!" Jumpy se otřásl. „Strašně."

„Tak jsi na tom stejně jako tvůj tatík. Ten se taky dívá na budoucnost černě. Naštěstí já pocítama netrpím. To bychom si tu mohli rovnou zřídit živnost na předpovídání pohrom ve velkém."

Jumpy se tvářil vážně. „Rád bych věděl, jaká pohroma se k nám blíží. Poslední noc jsem nemohl usnout, a měl jsem zlé sny. Až k ránu to bylo lepší."

„Tak přece nějaký dobrý znamení!" řekl potěšeně Bully.

„Jak se to vezme," zavrtěl hlavou Jumpy. „K ránu se mi zdálo, že jsem zachránil před zkázou celou flotilu a všichni mě oslavovali."

„Chvástale!" sykl zlostně Gucky.

Jumpy k němu vzhledl. „Celý táta, tak to vždycky říkáš, ne?"

Bully se smál a na chvíli zapomněl na starosti. Pak zvažněl.

„Dejte mi vědět, jestli se to vaše tušení zase ohlásí.

Doufejme, že se to netýká Perryho. V tyhle chvíli o něm vůbec nic nevíme."

Gucky potřásl hlavou.

„Týká se to nás, Bully. To k nám se blíží nebezpečí, cítím to. Ale blíží se k nám ještě něco jiného, temného a už to stojí přede dveřmi. A má strašlivou žízeň!"

Do jídelny vstoupil černý teleporter Ras Čubaj. Pozdravil je a

posadil se k nim.

„Jak vy jste na tom s předtuchama, Rasi?" optal se Bully.
„Taky umíte dopředu vytušit nebezpečí?"

Ras se zatvářil překvapeně.

„Že je Gucky telepat, to vím, ale o vás jsem to zatím nevěděl, Bully. Já mám totiž opravdu zlou předtuchu. Mám pocit, jako by se za mnou plížila šelma..."

„A skákala s vyceněnými zuby od jedné hvězdy k druhé..."

„Nemluv hlouposti, Gucky," přerušil myšoba Bully. „Tohle je zatraceně vážná věc. Když mají tři lidi nezávisle na sobě podobný pocity, musí už na tom něco být!" Obrátil se znovu na Rase. „Je to trvalej pocit? Nebo jen něco jako zlej sen?"

„Trvalý pocit. Mám ho i teď. Nepobaví mě ani pohled na tyhle dva tchoře."

Jumpy se na Rase zlostně podíval.

„Rád bych věděl, co je na tatškovi a na mně k smíchu?"

„Já to nemyslel nijak zle," uklidňoval ho Ras. „Chtěl jsem říct, že když vás dva vidím, obvykle mi to zaplaší všechny nepříjemné myšlenky. Jenže tentokrát mám naopak dojem, že je nebezpečí ještě blíž."

„Na Zemi bychom si mohli založit spolek věstců,"
poznámenal Gucky. „Vyneslo by nám to spoustu peněz." Vstal od stolu. „Jdu si lehnout. Vzbud'te mě, kdyby se něco dělo. Snad usnu."

2.

Neblahé předtuchy teleportérů nebyly bezdůvodné.

Lineárním prostorem se k soustavě Jellicovy hvězdy skutečně blížilo nebezpečí, které mohlo ohrozit samu existenci inteligentních bytostí v Mléčné dráze.

Navenek mělo nebezpečí podobu kosmické lodi, koule o průměru dva a půl kilometru. V této kouli se ale ukrýval náklad, z něhož by se dal složit obrovský krystal o průměru čtyři sta metrů. Krystal dokázal proměnit lidi v otroky bez vlastní vůle, kteří by ochotně poslechli každý rozkaz, i kdyby jim přinášel smrt.

Lod' unikla před pronásledováním do lineárního prostoru a zamířila k Mléčné dráze. V soustavě Jellicovy hvězdy na ni čekal krystaly ovládaný OLD MAN.

Jestli se náklad lodi spojí s krystaly na obřím robotu, dojde ke katastrofě.

Lod' sledoval Atlan, ale pak se porouchal poloprostorový stopař a lod' už se nepodařilo znovu zaměřit. Atlan vytušil její cíl, a vyslal křižník pod velením majora Troptiněva, aby lod' s krystalem stíhal a pokud možno zničil. Jestli se to nepovede, měl major aspoň podat zprávu Bullyho strážné flotile a varovat ji.

Křižník REVINO měl v průměru jen sto metrů a bylo krajně nepravděpodobné, že by se mu podařilo ohrozit lod' s krystaly. Byla však naděje, že dorazí do soustavy Jellicovy hvězdy dřív.

REVINO byla jedna z nejmodernějších a nejrychlejších lodí. Měla čtyři Kalupovy motory, ale k lineárnímu letu používala střídavě vždy jen jeden. Motor musel být totiž vždy po úseku třiceti tisíc světelných roků podroben údržbě, která zabrala hodně času. Při střídání motorů mohl RAVINO urazit cestu sto čtyřiceti tisíc světelných roků bez pauz.

Na velitelský můstek vstoupil nadporučík Larry Niven. Šel Troptiněva vystřídat. Niven byl štíhlý tmavovlasý muž s inteligentním výrazem. Byl to první důstojník REVINA.

„Vzbudím vás, než skončí první etapa, pane.“

Troptiněv mu uvolnil místo u řídicího pultu, ale neměl se k odchodu.

„Posad'te se, Nivene. A ty obrazovky můžete klidně vypnout. Několik hodin na nich nic neuvidíte.“

„Zajímá mě i to málo, co možná uvidím, pane. Jak víte, astronomie je můj obor. Na některé otázky mám svůj vlastní názor. Zvlášt' mě zajímá problém třetího tělesa.“

„Copak ho už dávno nevyřešili?“ Majora Troptiněva náhle začal rozhovor zajímat. „Už před několika stoletími.“

„Ve skutečnosti ještě ne, pane. Vzájemné vztahy tří těles se těžko dají matematicky vyjádřit, nebyl nalezen obecně platný

vzorec. Víme jenom, že se tři tělesa v prostoru navzájem přitahují právě tak jako dvě. Třetí těleso se ovšem nevyskytuje často."

„Vysvětlíte mi to!"

„To by zabralo dost času, pane. Nechcete raději..."

„Nejsem unavený. Rád si to poslechnu." Troptiněv se zase posadil. „Malé rozptýlení mi přijde vhod."

Nadporučík Niven se usmál.

„Když jsme před několika sty lety začali s průzkumem naší Sluneční soustavy, ke svému úžasu jsme zjistili, že v ní převládá ne problém dvou, ale právě tří těles. Někdy šlo dokonce o čtyři tělesa. Gravitační vztahy Slunce a Země znali vědci dávno, právě tak i zákony přitažlivosti mezi Zemí a Měsícem. Několik teoretiků tvrdilo, že mezi Zemí a Měsícem existují ještě nejméně dvě další tělesa, ale dokázáno to nebylo. Teprve když došlo k nehodě kosmické lodi COLUMBIE, při níž zahynulo víc než dvě stě pasažérů, začalo se s intenzívním bádáním. A vzápětí se našlo chybějící třetí těleso."

„Matně si na to vzpomínám," přiznal Troptiněv. „Na akademii nám o tom přednášeli, ale mě to tenkrát moc nezajímalo. Můžete mi o tom povědět víc?"

„Spadá to do mého oboru, pane. COLUMBIA byla dopravní loď, která vozila cestující na Měsíc. Bylo to někdy na konci dvacátého století. Kosmická přeprava byla v začátcích. COLUMBIA musela kvůli technické závadě odbočit z obvyklé přímé dráhy od Země k Měsíci. Z gravitačního hlediska se tím ocitla v neprobádané oblasti. A pak se to stalo."

„Co se stalo?" ptal se Troptiněv.

„COLUMBIA shořela. Rychlostí několika set kilometrů za vteřinu vletěla do oblaku meteoritů. Jak se později zjistilo, byly v něm drobné částčky i úlomky velké jako pěst. Oblak kroužil s Měsícem kolem Země právě v těch místech, kde se předpokládala existence třetího tělesa. Síly přitažlivosti tady působily tak, že všechny meteority a kosmický prach, které se sem dostaly, byly polapeny. Tak vznikl oblak hmoty, který se

stal COLUMBII osudný. A to je problém, který dnes řeším."

„V jakém smyslu?"

„Je to prosté. Časem vědci zjistili, že také mezi dvěma slunečními soustavami se sbírá prach do tmavých oblaků, které zastiňují hvězdy stojící za nimi. Astronomové si s tou záhadou lámali hlavu. Pokud se kosmické lodě těmto oblakům vyhnuly nebo jimi

proletěly vyšší než světelnou rychlostí, nic se nestalo. Některé lodě se však nikdy nevrátily a zmizely beze stopy. Nezjistilo se, co se s nimi stalo. A já to asi dneska vím."

„Má to něco společného s tím vaším problémem?"

„Všechno, jestli se nemýlím. Ty lodě přerušily lineární let, aby si motory odpočaly, a pokračovaly v letu vysokou rychlostí v normálním vesmíru. Měly tu smůlu, že se zhmotnily v některém takovém oblaku, nebo do něj vletěly. Souřadnice oblaku se nedaly dopředu určit, měnily se s pohybem hvězd kolem středu Mléčné dráhy. Je to totéž jako ten oblak hmoty mezi Zemí a Měsícem."

Major Troptiněv přikývl. „To, co tu říkáte, je fascinující. Ve vesmíru jsou tedy body, do nichž se soustřeďují gravitační síly, a ty lapají možná i trosky dávno pohřešovaných lodí. Co mají ale ty astronomické problémy společného s naším nynějším letem? Vy jste si vyžádal, abyste se mohl zúčastnit příští výpravy do Andromedy. Ne jako důstojník, ale jako vědec. Máte pro to zvláštní důvod?"

Niven se usmál.

„Jistě, pane. A budu vám vděčný, když se za mne přimluvíte. Chtěl bych při takové příležitosti zjistit, jestli moje teorie platí i na mezigalaktické úrovni. Taková gravitační pole jsou určitě i mezi Mléčnou dráhou a sousední galaxií, a já bych rád věděl, co se v nich nasbíralo."

Troptiněv se na nadporučíka Nivena chvíli upřeně díval. Pak potřásl hlavou.

„Človče, vy tedy máte nápady! Takové pole by mohlo sbírat celé sluneční soustavy! To je neuvěřitelné!"

„Musím nějaké najít, abych to věděl jistě. Myslíte, že mám naději?"

„Určitě. Rhodanův tým vědců se nebrání novým myšlenkám. Přimluvím se za vás." Vstal a šel ke dveřím. „Jestli něco zpozorujete, zavolejte mě. Ale tady vám asi štěstí přát nebude. Nebo myslíte, že mezi Mléčnou dráhou a Magellanovými mračny mohou být taková gravitační pole?"

„Pravděpodobně dvě, pane. Ale to bychom museli odbočit od současného kurzu."

„A to bohužel nemůžeme. Jdu si lehnout."

„Dobře se vyspěte, pane."

REVINO letěl miliónkrát větší rychlostí než světlo. V lineárním prostoru platily docela jiné zákony. Lod' mohla proletět oblakem kosmického prachu, protože ten existoval na jiné úrovni.

Obrazovky zůstaly černé.

REVINO proletěl bez zastávky čtyři etapy lineárního letu. Pak teprve se vy-

nořil do normálního vesmíru. Souřadnice odpovídaly. Soustava Jellicovy hvězdy byla v dosahu jejich vysílače.

„Pošleme Reginaldu Bullovi depeši," řekl Troptiněv a diktoval:

„Z Keeganovy soustavy v Magellanových mračnech uprchla lod' řízená roboty. Je plně naložená hypnotickými krystaly. Je nutno ji zničit dřív, než doletí k OLD MANOVÍ. Příkaz Atlana."

REVINO pak přešel do páté etapy lineárního letu, tentokrát jen na patnáct minut. Pak se ukáže, jestli byl dost rychlý.

„Depeše, pane!"

Bully, který seděl ve své kabině, sebou polekaně trhl.

„Odkud? Ze Země?"

„Ne, pane. Z křižníku REVINO. Od majora Troptiněva."

„Už jdu."

Bully nebyl zrovna štíhlý, ale pohyboval se překvapivě svižně. V několika minutách byl na můstku.

„Přehrajte mi to, rychle!"

Technici už měli záznam depeše připravený. Bully si ho poslechl, a ještě než byl záznam u konce, už věděl, že Guckyho tušení bylo správné.

K soustavě Jellicovy hvězdy se blížila pohroma.

„Děkuji. Dejte mi vědět, až REVI-NO zaměříte. Připravte vysílání pro všechny lodě flotily. Promluvíme odtud z můstku."

O pět minut později odvyšlal MARŠÁL FREYT rozkazy k útoku a za dalších pět minut se akce rozběhla.

Gucky mezitím také přišel na můstek. Nesmírně se mu ulevilo, že se jeho tušení potvrdila.

„Tomu nerozumím," vrčel Bully. „Valí se na nás pohroma, a ty se tváříš, jako by měl přijít nadělovat Ježíšek."

„Mám radost, že konečně vím, o jaké nebezpečí jde. Teď máme jistotu a můžeme se tomu postavit."

„To je také stanovisko," zahučel Bully a dál sledoval obrazovky.

Kruh lodí strážné flotily kolem OLD MANA se rozpouštěl. Dvacet tisíc lodí odlétalo směrem, odkud čekali roboty řízenou loď z Magellanových mračen. Mohla se vynořit do normálního vesmíru každým okamžikem.

Mezitím už dorazil REVINO. Reginald Bull hned požádal jejího kapitána, aby mu podal podrobné informace o posledních událostech v Magellanových mračnech.

Major Troptiněv neplýtl slovy. Stručně vypověděl, jak Rhodan, Roi Danton a sto jeden další muž při jedné akci zmizeli. Jak všechno pátrání po nich bylo až dosud marné. O to se ale postará Atlan. Jejich hlavní starostí je

obrovský krystal. Ten musí být za každou cenu zničen. Kdyby se krystal dostal na OLD MANA, prohrají, protože obrovského robota nemohou napadnout.

Do jejich rozhovoru se vložila rádio centrála. Ohlásila, že před několika minutami se objevila očekávaná loď s krystalem na palubě a blíží se velkou rychlostí.

Bully vydal rozkaz, aby flotila uzavřela lodi cestu. Dvacet tisíc kapitánů lodí teď znalo svůj cíl. Blížil se rovnou k nim.

Major Tromptněv se ozval ještě jednou.

„Atlan mi přikázal, pane, abych poslal do Magellanových mračen čtrnáctou útočnou flotilu USO vedenou admirálem Conem Baythem. Smím se s nimi spojit?“

Bully se netvářil zrovna šťastně.

„Baythových osm set lodí by se nám teď hodilo,“ řekl. „Ale spojte se s nimi a vyříd'te jim Atlanův rozkaz. Souřadnice pro ně máte?“

„Mám je připravené. Flotila má být do dvou dnů na místě srazu v Navo sever. Nutně ji tam potřebují.“

„Dobrá. Že přeju admirálu Baythovi šťastnou cestu.“

„Vyřídím, pane.“

To už čekal na spojení s Bullym John Marshall na planetě Nová Luna.

„Je to dost, Bully. Posloucháme vaše hovory a víme, oč jde. Můžeme vám nějak pomoci?“

„Jenom stručně, John: opustíte svůj úkryt a odejdete do Jelly City. Bohužel vám nemůžu poslat žádnéj dopravní prostředek...“

„Nevadí, Bully. Před třemi dny jsme ukořistili traktor. Traktoristu jsme poslali do města po svých.“

„Dobrá. Vezměte s sebou atomovou výzbroj a malé raketomety. Najděte si úkryt na okraji města a zjistěte, co se děje se zásobárna krystalů, který se v Jelly City skladují. Jestli se shromažďujou, pokuste se je zničit. Krystaly jsou značně citlivý na teplo. Rozuměl jsi?“

„Všechno jasné, Bully. Jinak nic?“

„Už nic. Spoléhám se na vás.“

Gucky, který stál vedle Bullyho, se nadechl a chtěl něco říct, ale to už se zase ozval radista.

„Lod' s krystaly vysílá šifrované depeše, pane. Symboly, kterým nerozumíme. Určené patrně pro OLD MANA. Nahráváme je a pokusíme se je rozluštit.“

„Dejte mi vědět, až se vám to povede.“

Gucky otevřel ústa, ale znovu se ozval radista.

„Pane, OLD MAN odpovídá. Také zašifrované symboly. Dorozumívají se.”

Bully přepnul na zaměřovací centrálu.

„Jak to vypadá u vás?”

„OLD MAN vypouští z hangárů bitevní lodě, pane. Až dosud jich odstartovalo něco přes čtyři tisíce. Pokračují.” OLD MAN zareagoval rychle. Až příliš rychle.

„Míří ty lodě k nám?”

„Zatím se formují, pane. Vypadá to, že nám chtějí vpadnout do zad. Loď s krystaly má asi využít zmatku a prorazit.”

To dávalo smysl.

„Deset tisíc našich lodí bude bránit lodi s krystaly v cestě. Zbytek se obrátí proti flotile z OLD MANA. Neútočit, střílet jenom na obranu!”

„Z OLD MANA se vylodilo celkem šest tisíc lodí,” hlásil zaměřovač. „Už se seřadily a míří k nám. Rychlost sedm set kilometrů za vteřinu.”

Útok přišel tak nečekaně, že v řadách strážní flotily málem vypukl zmatek, ale kapitáni byli zkušení a zvládli to. Šest tisíc lodí z OLD MANA náhle narazilo na palebnou přehradu, která jim zabránila v dalším letu. Pozemšťané stříleli ze všech transformačních děl, která měli.

Útočníci rychle poznali nebezpečí a zaváhali. OLD MAN jim přikázal rozdělit se a útočit ze stran. Také pozemské lodi se rozptýlily. Ochranné štíty jim zaručovaly bezpečnost a zatím nebyla žádná loď sestřelena.

MARŠÁL FREYT se prodral středem svazu na vnější okraj fronty. Tam čekalo asi pět set lodí flotily, až přiletí loď s krystaly. Do bojů tyto lodě zatím nezasáhly.

Bully měl čas na oddech.

„Já jsem tě pořád přerušoval, Gucky. Co jsi mi to chtěl říct, než začal útok?”

Gucky se zašklebil.

„Ted' jsem to zapomněl," přiznal se.

Během boje vyslal OLD MAN další čtyři tisíce lodí, aby vpadly Pozemšťanům do zad.

Lod' s krystaly letěla přímo proti liniím Pozemšťanů, jako by chtěla prorazit. Bully najednou zjistil, že míří přímo proti vlajkové lodi MARŠÁL FREYT. Zároveň se ze všech stran vyrojilo čtyři tisíce lodí z OLD MANA.

Bully dal povel k palbě. Deset transformačních děl vystřelilo současně. Lod' s krystaly se zahalila do plamenů. Její zelený ochranný štít na okamžik pohasl. Pak ji bylo opět vidět. Byla zřejmě vážně poškozena, protože nedodržovala přímý směr. Zelený štít byl ale zase na svém místě. Automatika, která ji řídila, byla zřejmě schopná bleskově opravit vzniklé škody.

Ted' už Bully nemohl váhat. Dal pokyn třem teleportérům, aby se připravili ke skoku.

Poručík Denver byl pilot pomocného člunu. Létal s ním dlouho a znal svůj tryskáč dopodrobna. Tentokrát měl ale zvlášť obtížný úkol.

Uprostřed bitevní vřavy nastoupili do jeho diskovitého člunu mutanti Ras Čubaj, Gucky a jeho syn Jumpy.

„Víte, oč jde?" zeptal se ho Ras, když si v hangáru potřásl rukou.

„Řekl bych, že ano," usmál se poručík. Všiml si vejčitých předmětů u opasků těch tří. „Vidím, že máte s sebou speciální bomby. Ty máte uložit do té druhé lodi?"

„Přesně tak. Jenže skok z MARŠÁLA FREYTA by nebyl bezpečný. Proto se potřebujeme s vámi dostat k cíli co nejbliž. Zůstaneme poblíž MARŠÁLA FREYTA, dokud nám Bully nedá pokyn. To je celý ten trik."

„To zvládneme," řekl Denver, ale jeho hlas zněl dost nejistě.

Disk vyletěl z hangáru a vyčkával v blízkosti vlajkové lodi. Z první ruky sledovali boj mezi MARŠÁLEM FREYTEM a lodí s krystaly, jejíž let se znovu ustálil. Na obrazovce viděli Bullyho, který vydával jeden rozkaz za druhým. Náhle se k nim otočil tváří.

„Denvere, pokusíme se ještě jednou vyřadit ochranný štít lodi s krystalama. V okamžiku, kdy k tomu dojde, ať Čubaj, Gucky a Jumpy skočí. Nedám jim výslovný rozkaz. Jakmile štít zhasne, skočte! Vy se pak hned vrátíte zpátky do MARŠÁLA FREYTA, Denvere. Předpokládám, že teleportéři si najdou cestu zpátky sami. Jasný?“

„Rozuměli jsme,“ řekl stručně Denver.

Teleportéři mlčeli.

Děla MARŠÁLA FREYTA vypálila a loď s nákladem krystalů znovu zmizela v plamenech. Vybočila z dráhy, ale její zelený štít odolal. Další salva byla lépe mířená. Zasáhla horní část energetického štítu. Jeho zelený svit zablikal a zhasl.

„Teď!“ vykřikl Bully.

Ras, Gucky a Jumpy skočili.

Poručík Denver viděl, jak zmizeli, a nemohl čekat, co bude dál. Otočil a vracel se k vlajkové lodi. Na okamžik zapomněl na čtyři tisíce lodí z OLD MANA, které útočily na Pozemšťany zezadu. Diskový člun se svým poměrně slabým ochranným štítem se dostal rovnou do středu atomového výbuchu.

Když se žhoucí oblak zase rozptýlil, nezbylo už z tryskáče nic.

Tři teleportéři neskočili spolu, ale každý zvlášť. Před skokem nastavili časový spínač na svých bombách přes-

ně na hodinu. Do té doby tedy musí bomby položit a loď zase opustit.

Ras Čubaj patřil k nejschopnějším teleportérům sboru mutantů. Své schopnosti poznal v africkém pralese před několika sty lety náhodou. Ve strachu o život si přál, aby byl někde docela jinde. A najednou se tam ocitl, z dosahu nebezpečí. Rozvíjel dál své schopnosti, až se dokázal teleportovat cíleně. Pak se setkal s Rhodanem a stal se jedním z jeho nejvěrnějších přátel.

Spolu s Guckym už měli za sebou hodně akcí, které rozhodujícím způsobem ovlivnily vývoj Země. Stali se z nich přátelé. Obvykle postupovali společně, ale někdy je okolnosti

přinutily, aby jednal každý zvlášť. Tak to bylo i dnes.

Ras Čubaj skočil o zlomek vteřiny dřív než myšobové.

Skočil rovnou do posledních zbytků energetického ochranného štítu.

Ucítil strašlivý náraz a ztratil vědomí. Byl odmrštěn zpátky do páté dimenze, a zůstal tam.

Čas i prostor ztratil svůj význam. Ras se ale postupně vzpamatoval. Když otevřel oči a rozhlédl se, ucítil pod nohama pevnou půdu. Zároveň ho tak oslnilo prudké slunce, že bezděky zase oči zavřel. Jen pevná půda tu byla dál. Nic si nenamlouval, byla skutečná.

Pomalou zнова otevřel oči. Paměť mu fungovala a věděl, co se přihodilo. Zbytky štítu, v nichž se zhmotnil. Náraz. Odmrštění do páté dimenze, v níž se zdržoval jen odhmotněný během teleportace...

Ale teď byl hmotný, mohl uvažovat, vnímat, vidět. Skutečně existoval.

Jenže kde?

Obloha byla jasná a modrá. Slunce stálo skoro kolmo nad ním. Bylo to bílé slunce, které jistě bylo velmi žhavé. Půda byla porostlá vysokou trávou, která mu sahala až po boky. Stále měl na sobě skafandr a připnutou helmu. Přístroje mu ukázaly, že vzduch je dýchatelný.

Takováhle planeta v soustavě Jellicovy hvězdy není! Také slunce je jiné.

Ras opatrně sundal helmu. Vzduch byl horký, ale svěží. Na obzoru se zvedaly hory. Ras stál v travnaté stepi, v pravé savaně. Byl na planetě podobné Zemi, otázkou bylo, v které dimenzi existuje. Ras byl přesvědčený, že v neskutečné páté. Jak je ale tedy možné, že existuje doopravdy, on i tato planeta?

Ohmatal se po těle, jako by se chtěl ubezpečit, a pak se přimhouřenýma očima zadíval ke slunci. Byl to jeho jediný orientační bod.

Bylo úžasně podobné pozemskému

Slunci. Velikost souhlasila, připadalo mu jen palčivější. Stálo

ovšem přímo nad ním, jako by byl na rovníku.

Na rovníku?

Tohle by mohla být Afrika. Jenže Země je víc než osm tisíc světelných roků daleko!

Zadíval se k horám, ale nevěděl, jestli jsou na východě nebo na západě. Světové strany se nedaly určit, dokud bylo slunce přímo v nadhlavníku. Musí počkat, až se pohne dál.

U paty pohoří končila step a začínal les. Porost byl sytě zelený.

Ras se soustředil na pohoří, a... jeho schopnosti selhaly. Nedokázal se teleportovat.

Byl to pro něj šok. Teleportovat se bylo pro něj vždy tak přirozené jako vidět. Díval se k horám. Věděl, že tam najde vodu. Tady ve stepi by zahynul žízní. Bude muset jít pěšky. Je to nejmíň dvacet kilometrů.

Automaticky se dal na pochod. Vpravo od něj se něco pohnulo. Přikrčil se a připravil si paprskomet. Pak si s úlevou oddechl. Asi dvě stě metrů od něj se páslo stádo antilop.

Šel dál. Zvířata si ho nevšímala. Usoudil z toho, že nemají žádné nepřátele.

Podíval se na oblohu. Vypadalo to, že se slunce ani nehnulo z místa. Jako by se čas zastavil.

Ras se polekal. Podíval se na svoje hodinky. Pokud se nezastavily, uběhly od chvíle, kdy skočil z tryskáče, teprve dvě minuty. Udiveně zavrtěl hlavou a zkoumal hodinky. Zastavit se nemohly, maličká baterie se samočinně dobíjela. A teď skutečně vteřinová ručička popolezla, ale jenom líně.

Ras pochopil, že se skutečně ocitl v jiné dimenzi, kde čas utíká pomaleji.

Šel dál, a náhle se znovu zastavil. Teprve teď si uvědomil, že má na opasku přivěšenou atomovou bombu. Červená ručička na časovači ukazovala, že od jeho nastartování uběhly teprve tři minuty. To souhlasilo s jeho hodinkami.

Chvilí uvažoval, jestli nemá bombu odhodit, ale pak si řekl, že se mu ještě může k něčemu hodit, a šel dál. Odhadoval, že už

jde hodinu, ale na jeho hodinkách uteklo teprve pět minut. Stáda zvířat ve stepi se přesto pohybovala normálně. Zpomalení se tedy netýkalo živých organismů. Byla to další hádanka.

Po dvou hodinách chůze se začal terén mírně zvedat. Ras nevěděl, co čeká, že tu najde. Mezi prvními stromy vytékal horský potok. Sklonil se k němu a napil se. Pak zahlédl na břehu něco, co by tu nečekal. Zlomený šíp!

Opatrně ho zvedl. Byl hrubě opracovaný, spíš byla jen oloupána kůra.

Hrot z ostré kosti byl přivázaný šlachami. Byl potřísněný zaschlou krví.

Ras chvilku tiše stál a poslouchal. Pak šíp zahodil a pokračoval v cestě. Les zhoustl a od hor zavál čerstvý vítr, který příjemně chladil. Přinášel pachy, které Ras poznával. Voněl lesem a ztrouchnivělým dřevem, ale také mladým listům. A pak tu byl jeden pach, který sem nepatřil. Až po několika minutách Ras určil, že to je kouř ohně.

Zaraženě zůstal stát. Možná oheň vznikl samovznícením a doutná už dlouho. Mohli ho ale také zapálit ti tvorové, kteří vyrobili šíp.

Ras vyzkoušel, odkud vane vítr, a pak vykročil směrem k ohni. Připravil si paprskomet a nastavil ho na výkon, který by zasaženého jen omráčil.

Došel ke svislé skalní stěně. V ní ve výši asi deset metrů uviděl řadu černých vchodů, k nimž vedly vyšlapané stezky. Byly to vchody do jeskyň. Uvnitř zahlédl pohyb. Ze dvou jeskyní vycházel kouř.

Ras se přikrčil za skálu. Vlevo se ozvaly v lese zvuky. Nemýlil se, byl to smích. Někdo se smál! To dovedou jenom lidé.

A už přicházeli. Šli lesem ve skupince a bezstarostně žvatlali. Nesli na tyči ulovenou antilopu.

Byli to lidé, a jejich kůže byla černá. Je tedy přece jen v Africe?

Podíval se na hodinky. Podle nich uběhlo půl hodiny. Je tady

už šest hodin. Jestli je to tak, za dalších šest hodin bomba exploduje. Do té doby se jí musí zbavit.

Několik žen vyběhlo z jeskyň a běželo naproti lovcům.. Ujaly se kořisti a začaly ji rozdělovat. Ras jejich jazyku nerozuměl. Rozhodl se, že se jim ukáže. Vstal a vystoupil z úkrytu. Doufal, že se nepolekají tak, aby ho napadli. Konečně má přece stejnou barvu kůže jako oni.

Když ho uviděli, zůstali překvapeně stát a čekali, co udělá. Tvářili se bezradně. Ras zvedl levou ruku a ukázal jim prázdnou dlaň. Teď zblízka viděl, že mají o poznání tmavší plet' než on. Takhle asi vypadali jeho předkové před deseti tisíci nebo sto tisíci lety. Ale i když se ocitl v jiné dimenzi, není přece zpátky v minulosti. Nebo je?

„Nebojte se," řekl pomalu a zřetelně. Snad pochopí aspoň smysl jeho slov a vyrozumějí, že nemá nepřátelské úmysly. „Jsem rád, že jsem se s vámi setkal."

Nehybně stáli. Nevěděli, co si oněm mají myslet. Byl to cizinec, a cizince byli zvyklí pro jistotu zabíjet. Nejstarší z nich zamával dřevěným kyjem a zamířil mu na hlavu. Ras vytušil jeho úmysly a ochromil ho výstřelem z paprskometu. Divoch padl na zem a zůstal nehybně ležet. Bude spát nejmíň tři hodiny.

Ostatní muži zaváhali. Museli si myslet, že jejich vůdce je mrtvý. Z jedné jeskyně vyběhla starší žena a klesla u náčelníka na kolena. Ras jí chtěl naznačit, že její muž není mrtvý, ale nevěděl, jak to udělat. Ustoupil o pár kroků a čekal se zbraní v ruce.

Žena položila hlavu na hrud' zdánlivě mrtvého a zřejmě uslyšela, že mu bije srdce. Na tváři se jí ukázal radostný údiv. Zadrmolila pár slov a čtyři muži jí pomohli odnést omráčeného do jeskyně.

Ze skupiny lovců se oddělil jeden, zřejmě nejstarší z nich. Odložil na zem svůj oštěp i luk, zkrřížil paže na prsou a uklonil se. Také ostatní lovci odložili zbraně.

Ras si oddechl. Zastrčil paprskomet do opasku.

„Váš náčelník není mrtvý. Brzy se probudí." Mluvil pomalu a

doufal, že mu budou aspoň zčásti rozumět. „Uzavřeme mír.“

Také zkrřížil paže na prsou, pak pokročil k domorodci a napřáhl k němu ruku. To gesto jistě neznali, ale jeho smysl byl jasný. Nový náčelník jeho ruku popadl a stiskl. Pak začal mluvit, a Ras mu tentokrát rozuměl. Tu řeč už slýchal, někdy před čtyřmi sty lety, když ještě žil v Africe.

V Africe!

Je tedy tohle Afrika? Je na Zemi někdy v minulosti? A zároveň se dostal víc než osm tisíc světelných roků daleko?

Byla to fantastická představa, ale co vlastně věděl o prostoru a času? Obojí používal, když se teleportoval, ale to je vše. A teď už se ani nemůže teleportovat.

Určitě to byla pradávna řeč původních obyvatel Afriky, z níž se některé prvky dochovaly. Třeba se přece jen s domorodci domluví.

„Přišel jsem z...“ začal Ras a hned zmlkl. Jak by mohl divochům vysvětlit, že pochází z budoucnosti? Radši je nebude zbytečně mást. „Přišel jsem odtamtud,“ řekl a ukázal k obloze. Slunce už se znatelně naklonilo k západu. „A jsem váš přítel. Smím u vás zůstat?“

Náčelník mu rozuměl jen z poloviny. Když pochopil, že cizinec přichází z nebe, padl na zem, a lovci ho napodobili.

Ras věděl, že teď už se jich nemusí bát. Přikročil k nim a přiměl náčelníka, aby vstal.

„Jsem váš přítel,“ opakoval. „A teď budeme jíst.“

Ras měl opravdu pořádný hlad. Uběhlo už sedm hodin jeho času, o něco víc než půl hodiny času v normálním vesmíru. Co se asi zatím děje v soustavě Jellicovy hvězdy?

Muži vstali a vedli ho k jeskyním. Jeho nový přítel, který si říkal Unga, ho zavedl do své jeskyně, kde mladá

žena opékala nad ohněm kus masa. Vzadu se krčilo několik dětí.

„Proč jsi k nám přišel?“ zeptal se Unga, když si sedli k ohni.

Ras si prohlížel předměty, které se kolem ohně povalovaly. Kuchařské náčiní bylo z kamene, hlíny a dřeva. Nic kovového,

až na ozdobný náramek, který měla žena. Nemusel jej zkoumat blíž, aby poznal, že je zlatý. Kde ho divoši vzali? Jestli uměli zpracovat ryzí zlato, proč ne železo?

Ras si domyslel, že náramek někde ukořistili. V okolí tedy žijí kmeny, které jsou pokročilejší.

„To je dlouhý příběh, Ungo, a ty bys mi nerozuměl. Nějaký čas u vás zůstanu, než najdu cestu zpátky do svého vlastního světa.“

Tohle Unga nechápal. Copak cizinec není bůh, který může přicházet a odcházet po libosti? Proč by měl hledat cestu, když ji zná? Jak by se jinak dostal do jejich hor?

Maso bylo upečené. Ungova žena je položila na dřevěnou mísu a tu postavila na zem mezi ně. Vedle mísy položila dva hrubě otesané kamenné nože.

Ras se usmál a vytáhl z opasku svůj vlastní ocelový nůž. Ukázal ho Ungo-vi a palcem lehce přejel po nabroušeném ostří. Pak se naklonil a nakrájel maso na porce.

„Co je to?“ ptal se zvědavě Unga.

„Nůž z oceli. Tu ještě neznáte. Krájí maso i dřevo.“

Unga si bral jeden kousek masa za druhým. Jedl rychle, ale ne hltavě. Jeho žena zůstala s dětmi v koutě jeskyně. Její úloha byla podřadná.

„Jsi bůh?“ zeptal se divoch.

Ras se zasmál.

„Ne, nejsem bůh. Jsem člověk jako ty, a k vám jsem se dostal jen náhodou. Možná to bylo jen podvědomé přání, které mě sem v rozhodující vteřině zaneslo. Nevím, Ungo, jestli mi porozumíš, ale já se narodím teprve daleko v budoucnosti, možná až za sto tisíc let. Vy jste moji předkové.“

Unga přestal žvýkat a nechápavě se zadíval na Rase. Pak prohlásil:

„Takže přece jen jsi bůh. Jenom bozi umějí cestovat časem.“

Ras chvíli mlčel.

„Navštívují vás často bozi?“ zeptal se nakonec.

Unga přikývl, ale hned zavrtěl hlavou.

„Nás ne, ale slyšeli jsme o nich. Řekli nám to zajatci z jiných kmenů. Bozi sestupují v podivných létajících vozech z nebe, nebo se najednou zjevují. Mají strašné zbraně a zabijí každého, kdo se k nim přiblíží. To jsou zlí bozi, ale ty jsi dobrý bůh.“

„Nejsem bůh, jsem člověk jako ty.“

„Ti druzí bohové jsou bílí,“ dodal Unga.

Tak už tenkrát byli kosmonauti, uvažoval Ras. Možná Arkonidané? To by znamenalo, že se ocitl asi deset tisíc let zpátky v minulosti.

Trhl sebou a podíval se na hodinky.

Padesát minut!

Za dvě hodiny bomba exploduje. Musí se jí do té doby zbavit, ale jak?

Zvedl nůž a chtěl ho schovat, ale pak si to rozmyslel a podal ho Ungovi.

„Vezmi si ten nůž. S ním se z tebe stane mocný válečník. Já teď musím jít, ale vrátím se.“

„Brzo bude tma.“

„Vrátím se. A jestli uvidíte jasné světlo, lehněte si na zem a mějte oči zavřené. Přežene se nad vámi vichřice, ale neublíží vám. Deset dní zůstaňte v jeskyních.“

Unga tomu všemu nerozuměl, ale přikývl.

„Uděláme, co si přeješ. Kdy se vrátíš?“

„Brzy. Možná.“

Ras vyrazil. Nesměl ztrácet čas. Hodí bombu do hluboké propasti, o níž mu pověděl Unga. Není to daleko, a tam bomba nenadělá velkou škodu.

Divoši se za ním dívali. Unga stál ve vchodu do jeskyně a mával. Bude o tom setkání vyprávět ještě svým vnoučatům...

O celá tisíciletí později se badatelé divili, když našli v centrální Africe zlomený nůž, jehož čepel byla z čisté oceli.

Ras šel za svým cílem. Stezka byla úzká a nerovná. Vedla do kopce a končila u propasti. Slunce bylo těsně nad obzorem. Za Rasem spadal zalesněný horský svah ke stepi. Jestli je to Afrika,

která její část to je? Je oceán blízko nebo je tu střed kontinentu?

Ras odepnul bombu od opasku a prohlížel si ji. Měla posloužit ke zničení lodi s krystaly, ale ta loď je tisíce let v budoucnosti.

Ted' bomba vybuchne tady v dávné minulosti. Byl to anachronismus, který si nedovedl vysvětlit. Divoši si budou myslet, že je to znamení od boha.

Ještě tři minuty do exploze.

Ras se podíval do propasti. Dole na dně viděl zelenou plochu, je tam tedy les. Moc z něho nezbude, ale to není důležité. Záleží na tom, aby neuškodil kmeni domorodců. Bomba nevyvíjí žádné radioaktivní záření.

Ras se podíval na hodinky.

Ještě deset vteřin.

Rozmáchl se a hodil bombu přes okraj propasti...

A v tomtéž okamžiku vybuchla.

Obrovský ohňostroj se šířil s děsivou pomalostí. Kde zasáhl skálu, roztavila se a odkapávala do hlubiny. Žhavý oblak stoupal vzhůru a zakryl sluneční svit. Zasáhl také Rase Čubaje.

Ale Ras Čubaj už o tom nevěděl.

Bomba byla sice hmotně v minulosti, ale časově existovala v páté dimenzi, i když prostor sdílela s Rasem. Když vybuchla, roztrhla oponu, která od sebe dělila dvě časové úrovně.

Ras byl odmrštěn zpátky do budoucnosti a prostorově se přenesl přes osm a půl tisíce světelných roků.

Když se zase rozkoukal, zjistil, že se vznáší ve vesmíru. Na okamžik byl vystaven vzduchoprázdnu, ale ihned si zapnul přílbu. Zhluboka se nadechl a zkoumal, co se přihodilo.

Slunce před ním byla Jellicova hvězda. Byla obrovská, a musel zapojit chladicí zařízení ve skafandru, aby se neuvařil. Lodě Pozemšťanů a lodě z OLD MANA, které spolu bojovaly, nebylo nikde vidět. Za dobu, co byl mimo tuto dimenzi, se přiblížil ke slunci o mnoho světelných minut. Musel tedy padat rychlostí mnoha tisíc kilometrů za vteřinu.

Rozhlédl se na všechny strany, ale nenašel žádný zachytný

bod. Viděl jen hvězdy. Ani OLD MAN, obrovský robot o průměru tři sta kilometrů, nebyl vidět. Byl příliš malý.

Rasovi bylo jasné, že se řítí do slunce a není nic, co by jeho pád mohlo zastavit. Přitažlivost slunce už tak vzrostla, že létací přístroj ve skafandru mohl pád jen trochu zbrzdít, nic víc. A schopnost teleportovat se se mu pořád ještě nevrátila.

Pokusil se oživit malou vysílačku v přílbě, ale když ji přepnul na příjem, byly slyšet jen poruchy. Nebyla naděje, že by se dovolal.

Jestli se nestane zázrak, je ztracen.

3.

Guckymu se stalo něco podobného.

Také narazil na zbytky energetického ochranného štítu, ale dostal se skrz. Jenže když se zhmotnil, náhodou se ocitl v transformátoru, který měnil normální energii ve vysokonapěťové impulzy pro ochranný energetický štít. Jeden z projektorů byl poškozen zásahem z MARŠÁLA FREYTA a vytvářel nepředstavitelně mocné silové pole.

Gucky byl odmrštěn zpátky, ale ne tak silně, aby se dostal do jiného prostoru nebo času. Zůstal zhmotněný na palubě cizí lodi, ale byl v bezvědomí.

Jenom Jumpy skočil bez úrazu. Nejdřív se pokusil zorientovat. Vnitřek lodi se nelišil od pozemských lodí stejné třídy. Byl v hlavní chodbě, která vedla od strojovny k ubytovně mužstva a dál k velitelskému můstku.

Okamžitě zaregistroval hypnotické impulzy. Přicházely ze všech stran, ale nebyly určeny jemu. Nedávaly žádný smysl. Snažil se je izolovat, aby zachytil kontakt s Rasem a s otcem.

Museli postupovat společně, i když jediná bomba by také dokázala tuhle loď zničit. Podíval se na hodinky. Jejich bomby vybuchnou za padesát pět minut. Do té doby musí být všichni tři zase pryč z lodi.

Jumpyho telepatické vlohy byly zatím jen slabě rozvinuté. Dělal mu potíže zaměřit někoho, i když to byl jeho otec nebo

blízký přítel, jejichž impulzy a myšlenkové vzory už znal. Trvalo mu skoro deset minut, než zachytil povědomý myšlenkový pochod. Byly to zmatené myšlenky, ale bezpochyby to byl Gucky. Proč myslí na takové hlouposti? uvažoval Jumpy. Dobré bylo, že konečně věděl, kde otec je. Necelých pět set metrů odsud, v hale s transformátory.

Jumpy se směrem k němu teleportoval. Otcovy myšlenky teď byly čitelnější, ale ne srozumitelnější. Gucky myslel na nový druh mrkve, který chtěl vypěstovat ve své zahradě. Měla být zvlášť sladká a šťavnatá. Potřebovala speciální zeminu, a tu právě Gucky navážel na záhon.

Otec se snad zbláznil! Teď, ve chvíli největšího nebezpečí, myslet na takové nesmysly!

Jumpy se znovu teleportoval. Teď se ocitl za dveřmi haly. Daly se snadno otevřít. Jumpy opatrně vklouzl dovnitř. Halu naplňovalo dunivé bzučení. Guckyho našel za jedním transformátorem.

Nehýbal se a byl v bezvědomí. Jumpy pochopil, že měl smůlu při skoku a teď spí hlubokým spánkem, při kterém se mu zdají ty zahradnické sny.

Láskyplně poklepal otci na rameno.

„No tak, starouši! Ještě že máš takového šikovného syna, co říkáš? Jinak bys tu vyletěl se svou bombou rovnou do nebe.“ Až se sám polekal své drzosti. Naštěstí ho otec neslyší. Ale co teď s ním? „Vstávej, tati! Musíme bomby někam položit! Nespi!“

Ale Gucky právě zaléval svůj záhon a ani ho nenapadlo probudit se. Jumpy jeho sen telepaticky sdílel, ale nebyl ochotný mu se zaléváním pomáhat.

„Jenom si ten sen užij, tati, já už to tu zařídím. Ale kde je Ras?“ napadlo ho náhle. Jeho myšlenky nezachytil. Ale kdo žije, ten myslí, a jestli Ras nemyslí tak neexistuje. Do jisté míry měl Jumpy pravdu, i když jinak, než si to vysvětloval.

Podíval se na hodinky. Uteklo patnáct minut. Za čtyřicet pět minut bomby vybuchnou. Musí zatím Guckyho nechat ležet a

dát svou i jeho bombu na příhodné místo. Pak se pro Guckyho vrátí.

S oběma bombami se teleportoval směrem ke strojovně. Uvědomoval si, že jsou tu všude kontrolní čidla a řídící automat sleduje každý pohyb. Kdyby robot zaznamenal časovači zařízení, nebyl by pro něj problém včas vyhodit bombu z lodi. Jumpy se spokojeně zašklebil. Bomby mají plášť, který je spolehlivě izoluje, takže nevydávají žádné záření a nemohou být odhaleny. Navenek jsou to neškodné kousky kovu, jakých je v každé lodi tisíce. Hlavně on si nesmí počínat nápadně, až je bude ukládat. Měl v úmyslu dát každou jinam. Kdyby byla jedna nalezena, druhá loď zničí.

Teleportoval se do nitra lodi k hale, kde ležel Gucky. Několikrát se musel vyhnout robotům, kteří tuto část lodi hlídali. Ukryl se za mohutným strojem a rozhlédl se. Všude kolem byly stěny hladké, tady žádná kamera nemohla být. O několik metrů dál sahala kovová konstrukce až skoro ke stropu. Jumpy se teleportoval k jejímu hornímu konci a zůstal viset ve vzduchu. Nahoře pod stropem byla vhodná mezera, do níž by se robot nedostal. Bomba se tam přesně vešla. Sněs se zpátky k podlaze, položil Guckyho bombu na zem a soustředil se na ni. Telekineticky ji začal zvedat ke stropu. Neměl ještě dostatečné zkušenosti a bylo to namáhavé, ale povedlo se! Bomba vklouzla do úkrytu. Jumpy si oddechl. Tam ji nenajdou.

A teď ještě tu druhou. Jedním skokem se dostal do hangárů na obvodu lodi. Sotva se zhmotnil, zaznamenal v hangáru pohyb. Lehl si na podlahu do úkrytu a rozhlédl se. Naskytl se mu neskutečný pohled.

Věděl, že v Magellanových mračnech se Pozemšťané setkali s tvory, kterým říkali Generálové. Byli to spojenci hypnotických krystalů. Tři z nich se pohybovali v hangáru se samozřejmostí, která svědčila o tom, že jsou tu doma.

Jejich těla tvořila čtverec o straně jeden a půl metru, tlustý asi padesát centimetrů. Na tenkém krku měli poměrně malé kulaté hlavy s velkýma očima, které strnule zíraly dopředu. Na nohou

měli po čtyřech prstech, na rukou po sedmi.

Nebyli ozbrojení, ale to Jumpyho neuklidnilo. Báł se jich. Byli to zapřísáhlí nepřátelé Pozemšťanů.

Kde se tu vzali? A proč tu jsou?

Tři Generálové prošli hangárem a zmizeli. Jumpymu se ulevilo. Pak si ale vzpomněl na druhou bombu. Za dvacet minut vybuchne!

Je nejvyšší čas zbavit se jí a vrátit se k otci, kterému se pořád ještě zdá o záhonech mrkve.

Ležel za kolejnicí, která sloužila pro rozjezd pomocných člunů. Vedle kolejnice byla široká mezera, do které se bomba právě vešla. Položil ji tam a trochu odstrčil dozadu, aby ji nebylo vidět. Pak se teleportoval zpátky k otci.

Gucky ležel pořád ve stejné poloze, ale už nesnil. Když k němu Jumpy při-

klekl a zatřásl s ním, otevřel oči. Mlčky se na syna díval aspoň deset vteřin. Pak se posadil.

„Kde se tu bereš?“ zeptal se a sáhl si k opasku. Polekal se, když tam nenašel bombu. „Co se s ní stalo?“

„Už jsem obě uložil. Vybuchnou za osm minut.“

Teprve teď začal Gucky chápat, co se přihodilo. Rozhlédl se.

„Co tu dělám? Myslím, že mě něco praštilo, když jsem se tu zhmotnil.“ Podíval se na hodinky. „Osm minut, povídáš? To jsem tak dlouho nevěděl o sobě? A kde je Ras?“

„Nemám tušení. V lodi není, jinak bych o něm věděl. Možná se nedostal skrz zbytky ochranného štítu a vrátil se na MARŠÁLA FREYTA. Zkoušel jsem se spojit s Bullym, ale poruchy jsou příliš silné.“

„A ty už jsi uložil obě naše bomby? Dobře jsi je schoval?“

„Ty nikdo nenajde. Ostatně kromě robotů jsou na palubě také Generálové.“

Gucky přikývl.

„Jsi příčinnivý chlapík, a já jsem na tebe hrdý. Ale přece jen bys mi mohl udělat něco kvůli, synáčku.“

„Cokoliv, tatínku.“ Jumpy zaváhal. „Nebo skoro všechno.“

„Dobrá." Gucky se zhluboka nadechl, jako by hledal příhodná slova. „Víš, měl jsem smůlu při skoku. To se může stát každému. Myslím, že není nutné, aby se o tom každý dozvěděl. Zvlášť ne Bully. Neumenšíš svoji slávu, když se o ni se mnou podělíš."

Jumpy se na Guckyho díval se smíšenými pocity.

„To mi ale nepřipadá spravedlivé, tati. Vždyť ty bomby jsem ukryl já. A kdybych tě tady nebyl našel, byla by z tebe za šest minut mrtvá myš. Co by ti pak byly platné tvoje záhony mrkve?"

„Záhony mrkve!" Gucky zřejmě neměl ponětí, o čem Jumpy mluví. Na svůj sen dávno zapomněl. „O čem to mluvíš?"

Jumpy vysvětlil, co mu předtím vyčetl z myšlenek. Pyšně dodal:

„Vidíš, že se moje schopnosti lepší. Už je ze mě dobrý telepat."

Gucky vstal. Ještě trochu vrávorál.

„Myslím, že je nejvyšší čas odtud zmizet. Za čtyři minuty tady vypukne peklo. Do té doby bychom měli být zpátky na MARŠÁLU FREYTOVI."

„Skočíme spolu," navrhl Jumpy. „Ať se zase neztratíme. Lod' už nemá ochranný štít."

„Naštěstí. Jinak bychom tu byli uvěznění. Je mi ještě trochu slabo. Podej mi ruku, chlapče. Za dvě minuty to spustí."

V té chvíli zaslechli kroky. Blížily se k nim.

Jumpy zašeptal: „To bude jeden z Generálů."

„Chci si ho prohlídnout," zavrčel Gucky. „Za dvě minuty bude stejně po něm."

Drželi se za ruce a čekali. Kolem generátoru zahnul monstózní tvor a rázem se zastavil, když uviděl dva myšoby. Jedna jeho paže se bleskově zvedla. V sedmi prstech držel zbraň...

„Ale fuj!" ulevil si Gucky. Nemyslel tím ani tak Generálův vzhled jako spíš okolnost, že byl ochoten bez váhání po nich střílet. „Už ať jsme pryč!"

Teleportovali se a Generál vypálil do prázdna.

4.

Traktor drkotal rovinou k Jelly City. Wuriu Sengu a John Marshall měli impulzní zářiče po ruce. Vzadu na korbě byly raketomety a atomové termální bomby, z nichž každá mohla vyvinout energii pět set tun trinitrotoluenu. Nebyly to třaskavé bomby, ale působily nepředstavitelný žár.

„Všude je klid," řekl Sengu, který řídil. Byli ještě dva nebo tři kilometry od okraje města. Na kosmodromu nebyla ani jediná loď. Příjezdové cesty zatarasilo několik převržených vozidel.

„Jestli se brzy něco nestane, ti ubožáci ve městě pojdou hladý," uvažoval John Marshall. „Nejvyšší čas, že jsme dostali povel k akci. Snad ještě není pozdě."

„Kolik krystalů může ve městě být? Jak je najdeme?"

Marshall neodpovídal. Napjatě se díval k prázdné přistávací ploše. Něco tam viděl, ale nevěděl, co to může být. Vypadalo to jako řídká nazelenalá mlha, která visela nad celým kosmodromem.

„Co se děje?" zeptal se Sengu.

„Tamhle... ta mlha!"

Sengu odpověděl až po chvíli:

„Mlha? Kde by se tu vzala zelená mlha? Hm, krystaly jsou zelené. Asi něco chystají."

„Ano, ale co?"

Nemělo smysl útočit na krystaly, dokud se neshluknou do většího celku. Sengu zamířil víc vlevo a najel na sjízdnější cestu, která vedla rovnou do města. Kosmodrom zůstal vpravo a brzy ho zakryly první domy.

Marshall odjistil svou zbraň. Kolonisté ovlivnění krystaly byli nevypočitatelná Bez váhání by napadli každého, koho by krystaly označily za nepřítele.

Ulice předměstí ale byly jako po vymření. Některé domovní dveře byly dokořán, ale nic nenasvědčovalo, že jsou obyvatelé doma.

„Kde všichni jsou?" zeptal se netrpělivě Sengu. „Přece

nemohli prostě zmizet."

„To sotva. Pravděpodobně se někde shromáždili a čekají. Kdo ví, jakou čertovinu zase krystaly vymyslely."

Když dojeli blíž ke středu města, napadla je skupina kolonistů. Vyrazili z postranní ulice. Byli zřejmě na boj připravení, měli zbraně a lehké impulzní paprskomety, ale nepoužili je. Jen se postavili mutantům do cesty.

Sengu zpomalil, a když se muži, kteří mu stáli v cestě, nehýbali z místa, musel zastavit. Marshall vstal s odjištěnou zbraní v ruce.

„Uvolněte cestu," řekl hlasitě. „Jsme vaši přátelé a nechceme vám ublížit. Uvolněte cestu."

Starší silný kolonista sklonil zbraň. Marshall si všiml, že je zajištěná.

„Dostali jsme rozkaz zadržet vás. Nebraňte se, nebo budeme muset použít zbraně. Slezte z traktoru."

Marshalla ani nenapadlo uposlechnout.

„Jed' dál, Sengu," řekl. „Přece se nedají přejet." Otočil se ke kolonistům. „Uhněte, přátelé. Mějte rozum. Zhypnotizovaly vás krystaly z Magellanových mračen. Nestavte se proti Perrymu Rhodanovi. Jsme vaši přátelé. Uhněte."

Kolonisté váhali, ale Sengu už byl nervózní. Rozjel pomalu traktor proti nim. Dva odstrčil blatníkem. Ostatní se spěšně vyhýbali a padali jeden přes druhého. Nikdo z nich nevystřelil, až když byl traktor za nimi, zahájili palbu.

„Rychleji!" vykřikl Marshall. Nechtěl střelbu opětovat. „Zahni za roh. Až jim zmizíme z očí, přestanou."

Uhnuli do postranní ulice a překvapeně zjistili, že je nikdo nepronásleduje. Několikrát odbočili, až si byli jistí, že se mužům ztratili. Sengu ubral rychlost.

„Vypadá to, že jsme vyvázli. Vidiš všude v ulicích ten zelený prach?"

Marshall přisvědčil.

„Zvláštní je, že se pohybuje, i když není vítr. Přesunuje se směrem ke kosmodromu. Krystaly se shromažďují. Možná

budeme mít možnost zničit je."

Vrátili se na hlavní ulici a zahrnuli doleva. Kolonisty nebylo nikde vidět. Jenom jednou přeběhl přes ulici nějaký muž, ani se nerozhlédl a vběhl do domu.

„Žádné rozkazy," mručel Marshall. „Vypadá to, že krystaly teď mají jiné starosti."

Byl to zvláštní pocit, projíždět liduprázdným městem. Věděli, že se jeho obyvatelé schovávají někde v domech. Najednou se jim otevřel výhled na kosmodrom. Třpyt zeleného prachu zesílil. Prach zhoustl a soustřeďoval se. Zvolna odplouval k okraji přistávací plochy.

„Krystaly uvolňují místo pro loď, která je má odvézt," hádal Marshall,

Zelené obláčky se sem valily ze všech stran. Místy už vznikaly pevné krystaly, některé až metr tlusté.

Sengu zastavil traktor.

„Jed' dál!" houkl na něj Marshall. „Až k těm pahorkům na okraji kosmodromu. Musíme se za ně schovat, nebo nás zlikvidují dřív oni než myje." Na obloze se objevil jasný bod a rychle se zvětšoval. „To je loď z OLD MANA, která je má naložit. Rychle k pahorkům!"

Sengu vyrazil. Kopečky byly nízké, ale jako úkryt jim stačily. Když traktor zastavil, Marshall seskočil a vběhl na nejbližší pahorek, odkud bylo vidět na letiště.

Obrovská loď zvolna přistávala. Poslední zelenavé závoje pospíchaly přidat se ke krystalům, které se už zformovaly. Teď tu určitě byly pohromadě všechny krystaly. A pěkně na jednom místě! To si Marshall a Sengu nemohli dát ujít.

Marshall se rychle vrátil k traktoru. Sengu už rozestavil raketometry a zamířil je na krystaly.

„Vystřílíme do nich všechno, co máme!" supěl Marshall. V několika vteřinách explodovaly první rakety. Od krajních krystalů se oheň bleskově rozšířil do celého shluku. Mutanti museli zavřít oči, aby nebyli oslněni. Nad stepí vznikalo nové slunce. Kde se dotklo země, začala se půda měnit ve vroucí

lávu. A v tom pekle hynuly krystaly. Tavily se a odpařovaly se v barevných parách, až z nich nic nezbylo.

Sengu přestal střílet.

„Tak to bychom měli," řekl suše.

Marshall měl pochybnosti.

„Krystaly jsme vyřídili. Ale ta loď, co pro ně přiletěla, se teď pustí do nás!"

Naházeli raketometry zpátky na korbu a nastartovali traktor. Zajeli hlouběji mezi pahorky a podívali se zpátky.

Umělé slunce pomalu haslo. Po krystalech nebyla ani stopa. Loď z OLD MANA tu ještě byla. Pomalu stoupala, jako by se rozhlížela po neviditelném nepříteli, který krystaly zničil.

Postála chvíli nad místem, kde byly krystaly naposled, a pak z jejího spodku vyšlehly plameny. Země se otřásla jako při zemětřesení. Loď řízená roboty vystřelila k obloze a v několika vteřinách zmizela.

Marshall si setřel pot z čela.

„To bylo o chlup," zabručel. „Asi jim přišly z OLD MANA nové rozkazy. Možná jim Bully zničil loď s krystaly-"

„Mně je to jedno," přiznal Sengu. „Ještě teď se mi třesou kolena. Ale dokázali jsme to! John, my to dokázali!"

„Teď se vrátíme do jeskyně. Podle rozkazují máme hned vyklidit. Transmitterem se vrátíme do člunu, který na nás čeká, a ten nás odveze zpátky na MARŠÁLA FREYTA."

Po dvou hodinách jízdy dorazili do hor. V jeskyni bylo vše tak, jak to opustili. Transmitter byl připraven k přenosu. Nanosili do něj všechno vybavení a zavřeli mříž. O vteřinu později byla klec prázdná.

„Zaplaťpánbůh, funguje to," ulevilo se Marshallovi. „Jinak bychom tu seděli jako trosečníci."

Přesto vstupovali trochu nejistě do transmitteru, který byl určen jen pro jednoho a jen na vzdálenost pět tisíc kilometrů. Marshall se zhluboka nadýchl, když tiskl knoflík přenosu.

Jeskyně jim zmizela před očima a vystřídal ji jiný obraz. Pořád ještě byli spolu natěsnáni v kleci, ale byla to jiná klec. Na

první pohled poznali, že jsou ve starém pomocném člunu, který ob-létá kolem planety Nová Luna. Byl řízen automatikou.

„Tak to nám taky vyšlo," zamručel Sengu a vystoupil z transmiteru. „Teď ještě musíme najít flotilu, ale to už by neměl být problém."

Marshall vyšel za ním na malý velitelský můstek. Obrazovky byly v provozu. Ukazovaly planetu z výšky dvou tisíc kilometrů.

Marshall se posadil k rádiu. Vycházely z něj jen poruchy. Za tohoto stavu bylo vyloučeno navázat styk s flotilou.

„Přibližnou pozici známe," uklidňoval ho Sengu. „Dvacet tisíc lodí se nám nemůže ztratit. Však my je najdeme."

„O to nemám strach, Wuriu. Neraď bych se ale připlétl doprostřed boje. Naši se brání a nebudou mít čas starat se o nás."

„Tak počkáme opodál, až si čas udělají!"

Z počítače dostali poslední souřadnice MARŠÁLA FREYTA. Byly neaktuální, ale bylo to aspoň něco, z čeho mohli vycházet.

Člun se vzdaloval od OLD MANA a Nové Luny k hranicím soustavy Jellicovy hvězdy. Zaměřovače zaznamenaly první ozvy, ale bylo jich tolik, že Marshall jenom zavrtěl hlavou:

„OLD MAN vyslal celou flotilu, aby zajistila průlet lodí s krystaly. Doufejme, že všechno půjde dobře a Bully neudělá chybu."

„Bully si dá pozor," řekl Sengu s přesvědčením. „Dobře ví, co je v sázce. Kdyby ta loď dovezla krystaly na OLD MANA, ovládnou robota nadobro."

„Tady jsou ozvy na pravé obrazovce," přerušil ho Marshall. „Jsou to naši?"

Sengu porovnal údaje s počítačem a zavrtěl hlavou. „Určitě nejsou, John. Uděláme líp, když odtud zmizíme. Proti obřím bojovým lodím nic nezmůžeme."

Podle ozev to bylo nejmíň pět set lodí. Vypadalo to, že se vracejí k OLD MANOVI. Přitom křížily cestu člunu, který byl skoro bezbranný.

„Pokusíme se jim vyhnout," řekl John Marshall. „V nejhorším případě jim unikneme do lineárního prostoru."

„Pryč ze soustavy?"

„Samozřejmě. Později najdeme cestu zpátky. Pořád je to lepší než dát se sestřelit."

Třebaže změnili kurz a vzdalovali se od flotily, najednou se deset lodí oddělilo a blížilo se k nim.

„Přestává se mi to líbit," zavrčel Sengu a rychle zadával počítači data pro krátký lineární let, který je zavede pět světelných hodin za hranice soustavy Jellicovy hvězdy. „Jinou možnost nemáme."

„Jak dlouho ti to potrvá?" staral se Marshall.

„Třicet vteřin."

Přibližující se lodě se rychle zvětšovaly.

„Doufejme, že na nás nezačnou střílet dřív, než zmizíme. Přecházet do lineárního prostoru mezi planetami a uvnitř soustavy, to se mi nelíbí. Jak dlouho ještě?"

„Deset vteřin."

„Snad to vyjde. Chtějí nás napadnout ze všech stran. Ten manévr by je mohl zdržet."

„Ještě dvě vteřiny," řekl Sengu spokojeně. „Teď!"

Malý člun se vnořil do lineárního prostoru a útočící lodě rázem zmizely. S nimi zmizely i hvězdy a obvyklý pohled na vesmír. Byli v jiném vesmíru, kde všechny známé přírodní zákony přestaly platit.

Potvrdily se hypotézy, které vytvořili významní učenci už před několika staletími. Jedním z prvních byl jistý Clarke, který dal v sázku svou pověst vědce, když na tiskové konferenci zastával názor, že překročit rychlost světla je teoreticky možné. Bylo to v době, kdy ještě člověk ani nedoletěl na měsíc a kosmonautika patřila do oblasti fantazie.

Clarke tvrdil, že si Einsteina všichni vykládají mylně. Podle Einsteina je i dnes pojmenován normální čtyřrozměrný časoprostor. Einstein se domníval, že není možné letět rychlostí

světla. Clarke ale poukázal na to, že je možné ji překročit, což Einstein nikdy nepopíral.

Podobně bylo nemožné letět přesně rychlostí zvuku. Když se vyvinuly dostatečné technické prostředky, bylo ale možné prorazit zvukovou bariéru. Za ní bylo ticho a klidný let.

Clarke z toho tenkrát vyvodil, že stejně tak existuje bariéra při dosažení rychlosti světla. Bude proražena, až k tomu budou prostředky. Za ní ale, objasňoval Clarke, je nový vesmír, který neznáme, a kde přestávají platit

všechny přírodní zákony. Mezi oběma vesmíry neexistuje žádné spojení. Každý je svět sám o sobě, a v onom nadsvětelném vesmíru pravděpodobně neexistuje nic, co by se pohybovalo rychlostí menší než je rychlost světla.

Clarke měl pravdu.

Lineární prostor byl vesmír sám o sobě a z Einsteinova vesmíru do něj nedosáhlo ani rádiové spojení.

Žádný div, že mnozí, kdo si ještě Clarka pamatovali, říkali lineárnímu prostoru také Clarkův vesmír.

Marshall a Sengu setrvali v lineárním prostoru pět minut, pak se vrátili do Einsteinova vesmíru.

Napjatě hleděli na obrazovky, aby se ujistili, že svým pronásledovatelům uprchli. Vyšlo to.

„Ztratili nás," konstatoval Marshall. „Tamhle je Hellicova hvězda. Je dost daleko. Zatím jsme v bezpečí. Jenom bych rád dal zprávu Bullymu, aby si nedělal starosti."

„Můžeme to zkusit."

V přijímači bylo pořád ještě mnoho poruch, ale už nebyly tak silné jako uvnitř soustavy. Přesto nebylo jisté, jestli bude možné navázat spojení. Ochranný energetický štít mohou po dobu vysílání vypnout. Tady tím nic neriskují.

Sengu nastavoval nový kurz a Marshall se zatím pokoušel odvysílat zprávu. Na začátku se ohlásil a volal MARŠÁLA FREYTA. Udal jejich přibližné stanoviště, informoval o zničení krystalů v Jelly City a žádal o další pokyny. Odvysílal zprávu třikrát za sebou a přepnul na příjem.

Napřed bylo slyšet jen nesrozumitelné signály, které patrně vysílal OLD MAN nebo jeho loď. Bylo to nicméně dobré znamení. Když bylo slyšet OLD MANA, měli by zachytit i MARŠÁLA FREYTA.

Marshall trpělivě čekal u přijímače. Sengu zatím obsluhoval navigační počítač.

„Neuškodí, když se budeme pomalu vracet do soustavy. Třeba budeme mít štěstí a flotilu najdeme.“

Marshall jenom přikývl a poslouchal dál. A potom zachytili vysílání MARŠÁLA FREYTA, které se také třikrát opakovalo. Znělo takto:

„Vlajková loď MARŠÁL FREYT volá Marshalla a Sengua. Flotila robotů ustupuje a přestává útočit. Pozor při návratu. OLD MAN zrychluje, ale zůstává na oběžné dráze. Vysíláme pro vás zaměřovací signály. Reginald Bull.“

„No vida,“ řekl Sengu s úlevou. Marshall dával pozor, aby neztratil signály pozemské flotily, které je vedly zpátky do soustavy Jellicovy hvězdy. Ochranný energetický štít měli vypnutý, ale mohli ho kdykoliv snadno obnovit, kdyby jim hrozilo nebezpečí.

O šest hodin později už mohl Marshall přímo mluvit s MARŠÁLEM FREYTEM a za dalších deset minut byli zpátky v hangáru. Když vystoupili z člunu, uvítal je sám Bully, který jim přišel do hangáru naproti. Tvářil se neobvykle vážně, když jim podával ruku.

„Blahopřeju vám k úspěchu, Johna a Wuriu.“

„Děkujeme,“ odpověděl Marshall. „Co loď s krystaly? Byla zničena? My jsme nic neviděli.“

„Byla zničena,“ řekl Bully těžce. „Ale obávám se, že jsme za to museli draze zaplatit. Ras Čubaj, Gucky, a Jumpy se nevrátili z akce.“

Marshall a Sengu na něj upřeně zírali. Na to se nedalo nic říct.

5.

Skok uspěli.

Gucky a Jumpy sice skočili společně, ale prakticky naslepo. Šlo jim jen o to být co nejrychleji pryč z lodi, která každým okamžikem vybuchne.

Zhmotnili se v pekle explodujících transformačních bomb. Měli štěstí, že se neocitli přímo v epicentru.

Drželi se za ruce a skočili znovu, tentokrát dál. Dostali se tak mimo bitevní pole. Flotily, které spolu bojovaly, bylo těžko od sebe odlišit. Lod' s krystaly, kterou před okamžikem opustili, se vznášela trochu stranou.

MARŠÁLA FREYTA nikde neviděli, a slabé vysílačky v jejich přílbách jeho signály nezachytily.

Náhle se lod' s krystaly nafoukla.

Koule rostla do všech stran s trýznivou pomalostí a začala žhnout. Teprve když měla v průměru skoro tři kilometry, vybuchla.

Byla doslova rozmetána do všech stran a změnila se v atomovou výheň. V ní zeleně svítily tavící se krystaly.

„Tak to bychom měli," zabručel Gucky.

Pak se ale stalo něco, s čím nepočítali.

Byli napadeni.

Jedna z lodí z OLD MANA zřejmě našla a identifikovala na svých zaměřovačích nepatrné body v prostoru.

Těsně kolem dvou myšobů zasvištěly soustředěné paprsky energie. Gucky se teleportoval, aniž Jumpyho stihl napřed varovat. Vzal ho s sebou, a tentokrát skočil do dálky mnoha světelných minut.

Když se zhmotnili, nebylo flotilu nikde vidět a zcela ztratili orientaci.

Vznášeli se v kosmickém prostoru zcela sami.

„To nevádí," uklidňoval Gucky Jumpyho, který se bál. „Však je zase najdeme. To nebude problém."

„Myslíš?" pochyboval Jumpy. „Naše vysílačky nejsou k ničemu. Je to samá porucha."

„Dokud jsi s tatínkem, nic se ti nemůže stát, chlapče. Uvidíš, jak to udělám."

Gucky se rozhlédl na všechny strany a snažil se zorientovat, ale nebylo to tak snadné, jak myslel. Před akcí ho ani nenapadlo prohlédnout si hvězdnou mapu téhle části oblohy. Vpravo ve velké dálce viděl nepatrné světelné body, které se pohybovaly. To by mohly být lodě řízené roboty, které se vracejí na OLD MANA.

Kdyby našli OLD MANA, mohli by se teleportovat na Novou Lunu. Gucky věděl, kde tam je jeskyně, v níž mají základnu Marshall a Sengu. Znovu získal odvahu.

„Poletíme za těmi loděmi,“ prohlásil. Jumpy se ho křečovitě držel za ruku. „Ty nás někam dovedou.“

„Na jak dlouho máme zásobu vzduchu?“ zeptal se úzkostně Jumpy. „A mám taky hlad.“

„Hlad je dobré znamení,“ tvrdil Gucky. „Vzduch i jídlo máme na dlouhou dobu. Neboj se, dokážeme to.“

Opatrně se teleportovali za loděmi. Byly to skutečné obří lodě z OLD MANA. Bylo jich asi pět set. Bylo to týchž pět set lodí, které potkali také Sengu a Wuriu, jenom v jiné chvíli.

Flotila letěla velmi rychle, ale teleportéři jí bez nesnáží stačili. Nikdo je nepozoroval.

O hodinu později zahlédl Gucky zeleně svítící skvrnku.

„Tamhle je OLD MAN,“ konstatoval spokojeně. „Obíhá kolem Nové Luny. A tím máme po problému.“

„Doufejme,“ zamumlal Jumpy skepticky.

„Ty ustrašence,“ vytahoval se už zase Gucky. „Zvykni si laskavě dávat najevo víc optimismu, jestli si chceš zasloužit být můj syn. Myšob nikdy nezoufá, ani když je situace beznadějná. Taková ale není.“

„To bys mi musel nejdřív dokázat,“ namítl Jumpy.

Gucky se rozzuřil.

„Jestli nepřestaneš odmlouvat, povím každému, že jsi se bál.“

„A já každému povím, jak se ti zdálo o záhonech mrkve, když já jsem místo tebe roznášel bomby.“

Gucky pustil jeho ruku, za kterou ho dosud držel.

„Rád bych věděl, čím jsem si zasloužil takového syna,“

stěžoval si trpce. „Kdyby to tak věděla maminka! Ta by se nad tebou rozplakala.“

Jumpy hned zalitoval své ukvapenosti. Chytil Guckyho zase za ruku.

„Odpusť mi to, tati. Samozřejmě nikomu nic nepovím. Ty jsi ten nejlepší tatínek, kterého mám.“

Gucky přisvědčil.

„Ano, a především jsem tvůj jediný tatínek,“ zdůraznil.

OLD MAN se blížil jen pomalu. Zelený štít pohasl, aby mohly lodě přistát. Rovnou zajížděly do hangárů.

Potom OLD MAN zrychlil.

Gucky, který zatím našel Novou Lunu a pozoroval ji, se polekal.

„Co tohle má zase znamenat? Jestliže robot zrychluje, chce podle všeho opustit oběžnou dráhu. Bez krystalu? To je divné.“

„Třeba to vzdává.“

„Opouští soustavu Jellicovy hvězdy, tak to myslíš? To je možné. Bully už si s tím poradí. My se musíme nejdříve dostat na Novou Lunu, ať tu netrčíme do soudného dne.“

Teleportovali se dolů na planetu. Několika skoky se dostali do hor a shledali, že jeskyně je vyklizená. Jenom prázdný transmitter stál na svém místě.

„Marshall a Sengu už tu nejsou,“ řekl Gucky zklamaně.

„Odnegli si všechno vybavení. A potraviny také,“ dodal mrzutě.

„Co uděláme?“

„Nemohli bychom odtud určit stanoviště flotily a teleportovat se?“

Gucky soustředěně přemýšlel.

„Možné by to bylo, ale je to dost riskantní. OLD MAN přechází na jinou dráhu, a co jestli se pustí do Bullyho? To tam bude pořádně horko. A Bullyho nenajdeme tam, kde jsme ho opustili.“

Otevřeli helmy a mohli se spolu zase normálně bavit. Kromě toho šetřili zásoby vzduchu.

„Takže zůstaneme tady?“

„Ano. Tedy: ty zůstaneš tady v jeskyni. Já se podívám do Jelly City.“

„Já nechci zůstat sám v téhle tmavé díře...“

„Uděláš, co ti říkám,“ řekl Gucky přísně. Byl pevně rozhodnutý, že se tentokrát nedá umluvit. „Jeden z nás musí zůstat v jeskyni, aby ten druhý, to jest já, věděl, že se sem může kdykoliv bezpečně vrátit. Jeskyně je naše základna. Rozumíš?“

„Takže beze mé by se tahle akce nedala uskutečnit?“ ptal se Jumpy nedůvěřivě.

„Ty jsi pro její zdar hrozně důležitý, synku. Ty jsi, jak se říká, klíčová postava. Spokojen?“

„Skoč, otče,“ řekl Jumpy slavnostně. „Jdi a proved' akci a nezapomínej, že já tady odtud nad tebou bdím. Nemůže se ti nic stát.“

„To mě ohromně uklidňuje,“ přiznal Gucky, soustředil se na okraj města Jelly City a skočil.

Ras Čubaj se pořád ještě řítil do žhavé výhně Jellicovy hvězdy. Přitažlivost

byla tak mocná, že se nedokázal teleportovat, a slabý pohon ve skafandru mu nebyl nic platný. Nic ho nemohlo zachránit, pokud mu někdo nepřijde na pomoc.

Loučil se se životem.

Buněčný aktivátor mu umožňoval dlouhověkost. Mohl žít neomezeně dlouho, pokud ho nezastihne násilná smrt.

A to ho právě teď čekalo.

Zasáhly ho první magnetické bouře a smýkaly s ním sem a tam. Otočil se kolem své osy a byl rád, že se nemusí dívat do planoucího slunce, které už hrozivě vzrostlo. Pohled na hvězdnou oblohu ho uklidnil, ale jen na okamžik. Potom Ras zjistil, že drobné částice prachu, které jsou všude v každé sluneční soustavě, hoří. Sluneční žár byl už tak velký, že je zapaloval.

Přezkoušel chladicí zařízení ve skafandru. Pracovalo na plný výkon. Vnější teplota na straně přivrácené k slunci stoupala minutu za minutou. Nepotrvá dlouho, než se chlazení přetíží a

přestane pracovat...

A to bude konec.

Ras přemýšlel, jestli si nemá zkrátit nezbytné utrpení. Pak si ale řekl, že by bylo zbabělé vzdávat se naděje předčasně. Vydrží do poslední vteřiny.

A do té doby nemohl nic dělat.

Mohl jen čekat.

Když Bully dostal zprávu od Marshalla, dal zaměřovačům nové pokyny a změnil kurz flotily. Deset tisíc lodí řízených roboty se mezitím stáhlo a zamířilo k Nové Luně. MARŠÁL FREYT s několika tisíci strážních lodí je sledovaly.

„OLD MAN na obrazovkách," znělo hlášení zaměřovací centrály o hodinu později. „Zrychlil a vybočil z oběžné dráhy."

Bullyho podezření se potvrdilo. OLD MAN už měl dost bezvýsledného čekání a snad také nahlédl, že se jednotlivým lodím řízeným roboty nepodaří proniknout obranným kruhem kolem Jellicovy soustavy. Pokud tomu tak bylo, mohl mít teď OLD MAN jenom jeden cíl: Magellanova mračna, kde čekají obrovité krystaly.

Velitelé strážní flotily dostali rozkaz zaútočit na OLD MANA a vrátit robota zpět k Nové Luně. Byl to marný pokus, ale Bullymu se přičilo prostě přihlížet, jak OLD MAN odlétá.

Deset tisíc lodí řízených roboty mezitím dorazilo k OLD MANOVI a obklopile ho jako hustá slupka. Byly připravené odrazit jakýkoliv útok.

„Toho nezadržíme," bručel Bully bezmocně.

Byl skleslý, ale netrápil ho tolik únik OLD MANA jako spíš zmizení tří teleportérů. To byla těžká rána, a neuměl si představit, že se s tím kdy vyrovná. Vždyť to on je poslal na smrt.

Vskrytu pořád ještě doufal. Prostě se nemohl smířit s tím, že by Gucky mohl být mrtvý. Loď s krystaly roztrhaly bomby. Není pravděpodobné, že by teleportéři čekali na její palubě na explozi. Ochranný štít už loď neměla, nic jim tedy nebránilo ji

opustit.

Nic, tím si byl Bully jistý. Ale kde tedy jsou? Zabloudili někde v kosmickém prostoru?

Prudce se otočil a zamířil k centrále radistů. Pozdravil se s důstojníkem, který měl službu, a vyslechl jeho hlášení. Nic závažného v něm nebylo.

„Soustřeďte se na ty nejslabší signály, který můžou přicházet z obyčejný vysílačky v helmě," přikázal mu Bully. „Jde o ty tři teleportery, který pohřešujeme. Jistě budou zkoušet se s náma spojit."

Pak se Bully vrátil na můstek. Na obrazovkách sledoval marné pokusy svých lodí, které se snažily zadržet OLD MANA. Gigantický útvar dále zrychloval a mířil k hranicím soustavy Jellicovy hvězdy. Zanedlouho se vnořil do lineárního prostoru a zmizel z obrazovek i s deseti tisíci loděmi, které ho doprovázely.

John Marshall stál vedle Bullyho a díval se na obrazovky s ním. Ted' si odkašlal.

„Mají namířeno do Magellanových mračen. Budeme muset vyslat kurýra."

Bully přikývl, ale neodvrátil zrak od obrazovky.

„Ano, vyšleme kurýra. A poletíme za nimi s celou flotilou, jen co budeme mít jistotu, co je s našima tréma mu-tantama. Nejsou mrtví, cejtím to."

„Já to také cítím," přiznal stísněně Marshall. „Bude ale těžké najít je."

Bully se vzchopil.

„V tyhle soustavě už nemáme co dělat. Lodím zbývá jedinej úkol: hledat tři pohřešovaný! Třeba se pohybují někde v prostoru. Určitě se jejich zmizení nějak vysvětlí."

Přešel k radistům a dal si propojit všechny kapitány ve flotile. Klidně a věcně jim vysvětlil okolnosti akce tří mutantů a jejich zmizení. Vydal příkaz, aby se lodi rozptýlily a každá na svou pěst hledala pohřešované. Kladl důraz na odposlech rádiového vysílání.

„Máme na to čtyřiaadvacet hodin," skončil. „Pak se flotila shromáždí a odletí k Velkému Magellanovu mračnu. Ať už mutanty do té doby najdem nebo ne. Končím."

Předstíraný klid zmizel z jeho tváře, když se vrátil k Marshallovi do velitelské místnosti. Posadil se.

„Zatraceně," bručel. „Opravdu nevím, jestli dám zejtra povel k odletu, pokud je do té doby nenajdem. Jenže nic jiného mi nezbude."

„Počkejme do zítřka," radil John Marshall. „V soustavě je pět planet, a tři z nich se v nouzi hodí k pobytu nebo jako útulek. A soustavu prohledává dvacet tisíc schopných kapitánů. Dvacet čtyři hodiny je dlouhá doba."

Bully zavrtěl hlavou.

„Ne v tomhle případě."

6.

Jelly City bylo typické koloniální město, jakých jsou v Mléčné dráze tisíce. Rychle vystavěné a zaměřené hlavně na obchod.

Aspoň to tak bylo do té doby, než se objevil OLD MAN a kolonisty ovládly pomocí hypnózy krystaly. Od té doby Pozemšťané jenom bezduše vykonávali rozkazy.

Když se Gucky zhmotnil na okraji města, bylo mu nápadné ticho v ulicích. Žádná doprava, žádní chodci.

„Co tu vlastně dělám?" ptal se myšob nahlas sám sebe. „Hledám flotilu. Ta tady určitě není!"

Nepřiznával si, že je to vlastně naopak. Byl tady proto, aby flotila našla jeho. Jestli to Bullymu myslí logicky, přistane nejdříve na Nové Luně, zvláště teď, když OLD MAN odletěl. Přinejmenším by se měl Bully postarat o lidi, kteří zůstali v Jelly City bez pomoci aktéři zemřou hlady, jestli nedostanou přísun potravin.

Gucky se zastavil, když padesát metrů před sebou zahlédl nějakého muže přecházel ulici. Vyšel z domu, který vypadal jako úřední budova. Muž zřejmě nebyl ozbrojen. Tvář měl umouněnou a nebyl oholený. Pomalu a beze stopy údivu zamířil

k myšobovi.

Gucky čekal. Myšlenkové impulzy, které zachytil, byly trochu zmatené, ale jinak docela normální. Muž přemýšlel, co dělá v Jelly City a kdo je ta podivná postava, která tu před ním stojí. Na nebezpečí nemyslel.

Těsně před Guckym se muž zastavil.

„Nazdar," kývl mu Gucky. „Hledám tu jednoho svého přítele." Čekal, jak muž zareaguje. Pod vlivem krystalů už nemohl být.

Mozek neznámého začal pracovat. Rozkládal a analyzoval pojem přítel, jako by pro něj neměl žádný význam. Pak se mu ale zřejmě vrátila část paměti. Po tváři mu přeletěl radostný úsměv.

„Přítele?" zamumlal. „Je dobré mít přítele."

„Já jsem také přítel," postupoval Gucky opatrně dál.

Hypnotické krystaly už na muže nepůsobily, ale následky jejich vlivu přetrvávaly. Při šetrné péči by se měl ale rychle uzdravit.

„Můžeš mi říct, co se stalo? Přemýšlej..."

Muž uvažoval. Potom přikývl.

„Dva muži přijeli do města na traktor. Stříleli na kosmickou loď... a zničili zelený krystal."

Gucky se snažil nedat najevo vzrušení.

„Zelený krystal? A kde to bylo?"

„Venku na přistávací ploše. Krystal byl náš přítel. Odcházel, ale chtěl se vrátit. Pak přišli ti muži a zničili ho. To nemohli být přátelé."

„Ne, to jistě ne," souhlasil Gucky, protože nechtěl začínat s léčením předčasně. „Ukážeš mi cestu k přistávací ploše? Třeba bychom mohli ještě krystalu pomoci."

Muž šel ochotně napřed. Gucky ho následoval s odstupem několika metrů. Počítal s tím, že by se mohli objevit i jiní kolonisté, kteří jsou možná nebezpeční.

Ale nic takového se nestalo.

Kolonista se najednou zastavil.

„To je ulice, která vede ven z Jelly City, rovnou ke

kosmodromu. Není to daleko. Nashledanou."

„Nashledanou," opakoval Gucky překvapeně. „A nezapomeň pít pravidelně teplé mléko," dodal rychle. „Je zdravé."

Muž přikývl.

„Ano, teplé mléko."

Pak se obrátil a zmizel v postranní ulici.

Gucky se za ním díval, pak se soustředil na to, co měl před sebou. Moc toho nebylo. Prvním skokem se dostal k opuštěnému hangáru a správním budovám. Žádná loď tu nebyla. Jenom ve stepi směrem k horám bylo vidět rudé plamínky a zelenou záři. Gucky se teleportoval blíž.

Po akci Johna Marshalla a Wuria Sengua tady zůstal obrovský kráter, na jehož dně pořád ještě kypěla láva. Místy zní ještě vystupovaly zelenavé páry, které už ale nevyzařovaly žádné impulzy.

„John a Sengu odvedli poctivou práci," mručel spokojeně Gucky. „Jediná možnost, jak se těchhle prokletých krystalů zbavit."

Zaměřil se na vzdálené hory a teleportoval se zpátky do jeskyně. Jumpy seděl u vchodu a nahříval si kožíšek na slunci.

„Tak jsi tu zpátky," uvítal otce s radostí. „A co teď?"

Právě v té chvíli ucítil Gucky nějaké myšlenkové impulzy, tentokrát velmi zřetelné a srozumitelné. Povedlo se mu je zaměřit. Přicházely shora a z velké dálky.

Jumpy mu četl myšlenky a vzhlédl k obloze.

„Žádný div, tati," prohlásil. „Vidíš ten oheň tamhle nahoře? To jsou brzdící trysky přistávající lodi."

Gucky zalapal po dechu, ale odpověděl:

„Dobrý postřeh, synku. Už jsem to viděl dávno před tebou. Chtěl jsem tě jen vyzkoušet. Musím tě pochválit, chlapče."

„Děkuju," zašeptal Jumpy a nedal najevo, že otce prokoukl. „Snad to nebude nepříjemná návštěva."

„Kdepak. To jsou přátelé. Já jsem zkrátka lepší telepat než ty. Pojd', musíme je na sebe upozornit..."

Nadporučík Holger Miller velel malé třímištné kosmické

lodi. Loď byla dlouhá jen dvacet metrů a její nejvyšší rychlost se shodovala právě s rychlostí světla. Přesto měla loď za sebou řadu úspěšných akcí.

Nadporučíkovým zástupcem byl poručík dr. Wellman. Ne každý kapitán měl jako svého zástupce doktora a profesora. Třetím členem posádky byl novopečený kadet Alois Velchar. Tohle byla jeho první akce. Nevěděl, proč je s nimi poručík doktor Wellman.

Miller zazářil, když kapitáni všech lodí strážní flotily dostali od Bullyho rozkaz pátrat po pohřešovaných tele-portérech.

„No, zase má naše loď příležitost se vyznamenat. I když je to nutné poslání. Ale jestli ti mutanti jsou naživu, určitě je najdeme my. Tohle je šťastná lodička. A se znamenitou posádkou.”

„Děkuji, pane,” zašeptal Velchar.

Miller se na něj přísně podíval.

„Vás jsem tím zrovna nemyslel, kadete. Věnujte se svým přístrojům. Třeba zachytíte nějaké vysílání.”

Poručík Wellman seděl u navigačního stolu a měl před sebou stoh papírů. Horlivě psal. Miller ho zamyšleně pozoroval, když určoval kurz a zvyšoval rychlost. Vzdalovali se od flotily.

„Co to počítáte, doktore?” zeptal se zdvořile.

Wellman ani nevzhlédl.

„Snažím se pomocí logiky určit, kde pohřešované najdeme, pane,” odpověděl suše.

Millera to zarazilo. Měl úctu k bývalému vědeckému pracovníkovi, ale tohle na něj bylo trochu moc.

„S pomocí logiky?” Potřásl hlavou, jako by mu to slovo nic neříkalo. „Jak chcete s pomocí logiky vyzkoumat, kde mutanti jsou? Myslím, že to přeháníte, doktore.”

Oslovoval poručíka vždycky titulem, ne hodností.

„Nepřeháním, pane. Pokouším se vžít do situace mutantů a rekonstruovat okolnosti, pokud jsou známé. Loď s krystaly byla zničena, jejich mise tedy byla úspěšná. V tom případě se ale sotva dá předpokládat, že mutanti uložili v loď bomby a pak

tam pěkně čekali jako ovečky, až vybuchnou. Na palubě tedy už v té chvíli nebyli."

„To souhlasí!" přisvědčil Miller. „Ale kde tedy jsou?"

„To se právě snažím zjistit, pane." Wellman si něco poznamenal. „Předpokládám, že se teleportovali ve spěchu a ztratili orientaci. To by znamenalo, že se zhmotnili někde v této soustavě a nevěděli, kde jsou. Je těžké rozlišit jednotlivé planety, ale slunce se nedá přehlédnout. Orientovali se tedy nejdřív podle slunce. Flotila, i když je to dvacet tisíc lodí, je jenom hrst zrníček v poměru ke sluneční soustavě. Ale podle polohy slunce najdeme planety. A zvlášť druhou planetu, která je obydlená. Kromě toho kolem ní kroužil OLD MAN. Je tedy nasnadě, že pohřešovaní se nejdřív pokusili najít Novou Lunu a teleportovat se na ni."

Na Velchara udělaly logické vývody takový dojem, že seděl a zíral s otevřenými ústy. Holger Miller jen klidné přikyvoval, jako by to všechno věděl dopředu.

„Uvažoval jsem podobné," řekl opatrně. Když viděl, jak Wellman povytáhl obočí, rychle dodal: „Znám přece svého přítele Guckyho a umím si představit, jak myslí. Takže kurz na Novou Lunu."

Velchar si dovilil otázku:

„Poručíku Wellmane, budete se zlobit, když se vás na něco zeptám?" Když Wellman zavrtěl hlavou, pokračoval: „Vy jste profesor astronomie a známý vědec. Proč pracujete na malé kosmické lodi?"

„Milý mladý příteli, teorie je krásná věc, ale není nad praxi. Vydal jsem pár tuctů odborných knih a celá léta jsem přednášel o astronomii. A pak jsem se rozhodl podívat se na hvězdy zblízka. Teď se proháním po Mléčné dráze a moje teoretické poznatky jsou občas dokonce užitečné." Podíval se na Millera. „Jako třeba teď."

„To je štěstí, že vás s sebou máme," řekl Velchar. Holger Miller jenom něco zavrčel a věnoval se přístrojům.

Brzy se na obrazovkách objevila druhá planeta soustavy a

stále se zvětšovala. Loď zpomalila a zamířila k přistávací ploše, kterou bylo zřetelně vidět. Těsně vedle ní žhnul kráter.

„To nevypadá moc příjemně," poznamenal Holger Miller.
„Co se tu asi přihodilo?"

„Podíváme se, pane," navrhl suše Wellman.

Miller přistával s lodí blízko hor a myslel přitom intenzívně na Guckyho, kterého znal z několika výprav. Jestli je tam dole, jistě zachytí jeho myšlenky a třeba se sem k nim teleportuje.

Sotva loď dosedla, opravdu se to stalo. Na můstku vznikl vzduchový vír a myšob se zhmotnil odnikud. Kadet Velchar div nespadl ze židle.

„Jenom klid, vy bázlivče," uklidňoval ho Gucky. Pak poznal Millera. „Buďte zdrav, nadporučíku. My už jsme se někde sešli, vidíte?"

„A ne jednou, pane Gucky. Tohle je poručík doktor Wellman, a tady kadet Velchar."

Gucky jim podal ruku a pak sebou trhnul. „Málem jsem zapomněl na Jumpyho. Okamžik..." Zavřel oči a telepaticky se s ním spojil. Za pár vteřin se Jumpy zhmotnil v kabině. „Tak, a jsme všichni pohromadě. Můj syn -už ho znáte, nadporučíku? Ne? Tak to jste přišel o hodně. A teď, nač ještě čekáme? Tady už nemáme nic na práci. O kolonisty se postarají naše sanitní lodě. Vydejme se k MARŠÁLU FREYTOVI! Už se těším, až uvidím Bullyho. A Rase Čubaje taky! Ten se z celé akce ulil, ještě než začala."

„Ras Čubaj nebyl s vámi?" polekal se Miller.

Gucky se na něj upřeně zadíval a četl mu myšlenky. Dozvěděl se tak všechno. Bylo to pro něho zlé překvapení.

„Tak pohřešován? To se muselo stát, když jsme skákali do té lodě s krystaly. Nejspíš narazil na zbytky ochranného štítu a odmrštilo ho to. Přitom ztratil orientaci. Co budeme dělat?"

Poručík Wellman navrhl střízlivě:

„Budeme ho hledat. A budeme hledat směrem ke slunci. Tím směrem se pohybuje každý předmět, který nemá dostatečnou počáteční rychlost. Slunce ho přitahuje. Podrobněji vám to

povím cestou."

Gucky kývl na Holgera Millera.

„Poletíme, starý příteli. Nač ještě čekáte?"

7.

Kadet Alois Velchar potřásl hlavou.

„Na rádiových vlnách je pořádný zmatek, ale roboti z OLD MANA už nevysílají. Mám navázat spojení s vlajkovou lodí?"

„To je dobrý nápad," pochválil ho Miller. „Maršála Bulla bude zajímat, že jsme našli oba myšoby. Může se soustředit na hledání Rase Čubaje na ostatních planetách. Sdělte mu, že my budeme hledat směrem ke slunci."

Velchar se dal do práce. Gucky a Jumpy se zatím pokoušeli navázat telepatický kontakt s Rasem, ale jejich úsilí bylo bezvýsledné. Od slunce přicházelo mnoho poruch, které rušily jak rádiové, tak telepatické spojení. Po půl hodině to Gucky vzdal.

„Nemá to smysl. I kdyby tam Ras byl, nepovede se mi ho zaměřit. Musíme se spolehnout na šťastnou náhodu. Třeba to vyjde, jestli se k němu dostaneme blíž."

„Nic neponecháme náhodě," odporoval poručík doktor Wellman, který už zase měl před sebou haldu papírů a vzal si k ruce navigační kompas. „Jestliže se věci mají tak, jak jste nám vylíčil, pane Gucky, je jen jedna možnost: Ras letí stálou rychlostí ke slunci, a to ze sektoru, kde byla zničena loď s krystaly. Kdyby mu fungovalo létací zařízení ve skafandru nebo kdyby se mohl teleportovat, už by tu byl zpátky. Protože mu obojí ale nefunguje, ať už z jakýchkoliv příčin, letí rovnou do slunce. Vzdálenost bohužel nevypočtu, protože mi chybí údaje o rychlosti. Známe však směr. Zbývá jen sledovat ho."

Gucky k němu přistoupil a otcovsky mu poklepal na rameno.

„Dobře, že vás máme, doktoru. To jste si nemyslel, že jednou s čistou vědou budete zachraňovat lidský život, vidíte?"

„Nemyslel, ale doufal," přiznal doktor Wellman skromně.

„Musím bohužel připomenout, že jsme Rase ještě nenašli." Zadíval se na obrazovky. „Blížíme se k oběžné dráze první

planety. Náhodou je planeta právě na naší straně. Co o ní víme, pane?"

Miller pokrčil rameny.

„Nejsou tu podmínky pro organický život, doktore. Moc velké horko. Kdyby tady Ras přistál, nemohl by přežít. Leda by rotace udržovala snesitelné teploty v zóně soumraku, jako je to na Merkuru ve Sluneční soustavě. Není to velká oklika..."

„Kdyby tam byl a byl naživu, zachytili bychom jeho myšlenkové impulzy," namítl Gucky.

Lod' trochu odbočila a blížila se k první planetě, která nebyla pojmenována. Její povrch byl rozžhaven do běla. Doktor Wellman konstatoval:

„Je to opravdu jako u Merkuru. Planeta obrací ke slunci stále tutéž stranu. Vzniká tak zóna trvalého soumraku vhodná pro přežití. Atmosféra neexistuje, ale může být nahrazena táním zmrzlého vzduchu z noční strany. Jestli je pan Čubaj tady, mohl by přežít. Sestupme blíž."

Obkroužili planetu. Na sluneční straně se půda tavila jako láva. Vznikala tu celá ohnivá moře.

„To není zrovna pohostinná planeta," poznamenal Miller. „Ještě se přiblížím a obletím ji podél terminátoru."

Gucky a Jumpy ho neposlouchali. Seděli se zavřenýma očima a snažili se zachytit nějaké impulzy. Jestli je tam dole na rozhraní mezi světem ledu a světem ohně nějaký živý tvor, museli by vnímat jeho myšlenkové pochody.

Po půlhodině to oba myšobové vzdali.

„Nic," shrnul Gucky výsledek a unaveně vzhlédl. „Neozve se tam ani pípnutí. Co teď?"

„Ke slunci," opakoval doktor Wellman svůj původní názor. „Ted' už ho můžeme hledat jen směrem ke slunci."

Jenom doufám, že jeho skafandr snese žár, kterému je vystaven."

„Ten toho vydrží spoustu," uklidňoval ho Gucky. „Chladicí zařízení může odolávat řadu hodin. Pořád ještě máme naději."

Wellman na to nic neřekl. Díval se na prostřední obrazovku, která zabírala slunce. Bylo to nepříliš velké žluté slunce s povrchovou teplotou šest tisíc stupňů. Vystřelovalo do prostoru obrovské protuberance, které se vracely mohutnými oblouky.

Velchar se věnoval zaměřovacím zařízením.

„Silné magnetické pole," hlásil. „Samé poruchy. Rádiové spojení není možné."

„Navázal jste spojení s MARŠÁLEM FREYTEM?" ptal se Miller.

„Bohužel ne. Jsme příliš blízko u slunce."

Letěli vysokou rychlostí přímo ke slunci a přiblížili se až na třicet milionů kilometrů. Chladicí zařízení lodi pracovalo naplno.

Jumpy sebou náhle škubnul. Vykulil oči a zavolal na Guckyho:

„Kontakt, tati! To musí být Ras! Neumím to tak přesně odlišit, ale tam venku někdo myslel! Byl to jen útržek..."

Gucky k němu přiskočil a chytil ho za ruku.

„Společně to zachytíme líp. Odkud to bylo? Pamatuješ si směr?"

„Je mi líto... byl to jen okamžik. Ale... tady je to zase!"

Tentokrát zachytil impulzy i Gucky, a byl přece jen lepší telepat. Ve vteřině rozeznal směr, i když nedokázal určit vzdálenost. Ras, jestli to byl on, byl mezi nimi a sluncem.

Horko... nevydržím... skoncuji...

„Zůstaň tu, Jumpy!" rozhodl Gucky rychle. „Sleduj impulzy, i ty moje. Já skočím napřed. Musím najít Rase, než si něco udělá. Mohl by si odepnout helmu. Nemůže být daleko. Kdyby byl překročil hranici pětadvaceti milionů, už by nebyl naživu. Za pár minut jsem tu zpátky."

Než mohl Jumpy odpovědět, byl Gucky pryč.

Ras Čubaj byl u konce sil a už nedoufal.

Teplota uvnitř jeho skafandru stoupala. Zmítaly jím magnetické bouře. Schopnost teleportovat se ztratil při nárazu na

ochranný štít lodě s krystaly. Vrátila by se mu, kdyby zůstal naživu. V této chvíli se nezdálo, že na to bude mít čas.

Zbývalo mu ještě tři nebo čtyři miliony kilometrů k hranici smrti.

Takové horko, myslel si zoufale. To nevydržím. Radši s tím rychle skončuji, než se zalknu. Ještě pět minut...

Slunce bylo jako obrovský kotouč s nepravidelnými okraji. Vystřelovaly z něj do vesmíru mohutné ohnivé sloupy, rozdělovaly se a kanuly zpátky do slunce.

Ze slunce vzešel všechen život, a bere si ho zase zpátky, uvažoval Ras. Otočil se, aby se nemusel do slunce dívat. Mezi hvězdami se jedna pohybovala.

Mohla by to být loď?

Bully po něm jistě vyhlásil pátrání. Ale kdo by ho hledal tady v blízkosti slunce?

Znovuvzkříšená naděje způsobila, že zapomněl na trýznivé horko. Zapojil vysílačku v helmě. Přes poruchy nic neproniklo. Přepojil na vysílání.

„Tady Ras Čubaj! Letím ke slunci a jsem bezmocný. Zbývá mi sotva deset minut. Prosím, odpovězte.“

Přepnul zpět na příjem. Poruchy ho div neohlušily. A pak se ozval hlas, silný a zdánlivě blízký.

Hlas, který Ras Čubaj znal.

„Nehulákej tolik, černý bojovníku! Už jsem tady!“

Když se Rase později ptali, co v té chvíli cítil, neuměl přesně odpovědět. Bylo to tolik pocitů najednou, že se nedaly popsat. Věděl jen, že se mu ohromně ulevilo a nebyl schopný se ani hnout.

Pak se Gucky zhmotnil těsně vedle něho.

„Docela teploučko,“ řekl. „Podrž se mě za ruku.“

Předpokládám, že se nemůžeš teleportovat. To se zase správi...”

O vteřinu později byl Ras v těsné kabině malé lodi...

„První jsem tě vlastně našel já, Rasi,“ opakoval Jumpy už asi podesáté a nedbal na nedůrazné protesty svého otce. „Byl jsem to já, kdo zachytil tvoje myšlenky. Já, Jumpy, jsem tě zachránil.“

Ras byl ještě příliš vyčerpaný a bylo na něm vidět, že už se loučil se životem.

„Já vím, Jumpy, a nikdy ti to nezapomenu. Ale trošinku zásluhy necháme také ostatním, co říkáš?"

Jumpy o tom uvažoval.

„No, trošičku ano, pro mě za mě. Dopřeji přátelům podíl na svých zásluhách."

Gucky si zakryl ústa a zašklebil se. Musel být opatrný, aby nepřišla řeč na jeho sen o záhonu mrkve.

Ozval se nadporučík Miller:

„Především musíme poděkovat doktoru Wellmanovi. Bez jeho výpočtů bychom vás teď možná hledali někde na páte planetě, pane Čubaji."

Malá loď se už natolik vzdálila od slunce, že mohla navázat rádiové spojení s MARŠÁLEM FREYTEM. S ohromnou úlevou přijal Bully radostnou zprávu a předal ji ostatním lodím. Zároveň rozeslal rozkaz ke srazu na určeném místě. Za hodinu odletí flotila do Velkého Magellanova mračna.

Půl hodiny před termínem odletu dorazila Millerova malá loď k MARŠÁLU FREYTOVI a byla vzata na palubu. Svůj úkol splnila.

Bully přišel do hangáru, aby osobně uvítal vracející se mutanty. Měl přitom slzy v očích a nestyděl se za ně.

Když sevřel Guckyho do náručí, selhal mu hlas. Mlčky ho tiskl na prsa. Ani Jumpy nevyšel zkrátka. Když ho Bully zase pustil, Jumpy lapal po dechu.

„Hú!" oddechoval. „To jsi mě chtěl rozmáčknout, strýčku Bully?"

Strýček Bully se smál a otíral si slzy.

„Ty jsi statečnej bojovník, Jumpy. Předpokládám, že jsi to byl ty, kdo zachránil Rase. Nejspíš docela sám."

Jumpy se na něho udiveně díval.

„Jak to víš?" ptal se opatrně.

Gucky přešlapoval z nohy na nohu a zarytě mlčel. Ostatní se jenom ušklebovali.

Bully poklepal Jumpymu na rameno.

„Však ty už se s tou slávou vyrovnáš, chlapče. Celý tatík. Toho také nezlomila tíha vavřínových věnců, které mu nakládali na hlavu. Chceš taky jeden?"

„Ano, rád, strýčku Bully." Podíval se na něj zkoumavě. „Co je to vavřínový věnec?" zeptal se pak.

„Pěkná věc," odbyl ho Bully. „Však uvidíš. Ale teď mi musíte všechno vypovídat. Ještě máme půl hodiny čas."

Když Ras skončil vyprávění o svém podivuhodném dobrodružství, které ho zaneslo do minulosti a na Zemi, pokusil se doktor Wellman najít vysvětlení.

„Bude to tak, jak si pan Čubaj myslí. Náhlý přechod do páté dimenze, o níž až dosud nic nevíme, zřejmě způsobil posun času. Nechápu, proč zároveň došlo i ke změně místa. Muselo to způsobit instinktivní skryté přání. A to zase připouští všelijaké výklady, pánové."

Zvýšil hlas a triumfálně se rozhlédl. Všichni se na něj vyčkávavě dívali.

„Máme před sebou cestu časem, jestli to smím tak nazvat, která se dá kdykoliv opakovat. Ale dověděli jsme se také, že pouhé přání může ve zlomku vteřiny překonat tisíce světelných let, pokud jsou dány patřičné podmínky. Jaké perspektivy se nám tedy rýsují?"

Znovu se tázavě rozhlédl, ale nikdo neodpověděl. Jenom Bullymu se podivně zablýskalo v očích. Na okamžik vypadal, že chce něco říct, ale nechal si to pro sebe. Snad se bál posměchu.

Profesor Wellman pokračoval:

„Pan Čubaj nedobrovolně nahlédl do dávné minulosti Země. Okusil ukázkou toho, co bych označil jako cestování budoucnosti. V daleké budoucnosti, pánové, už lidstvo nebude k cestování používat kosmické lodě ani transmitery hmoty, jejichž možnosti jsou přece jen omezené. Člověk vstoupí do pětirozměrného energetického pole s přáním být v Andromedě, a ocitne se v Andromedě. Během vteřiny."

Poslouchali ho bez dechu a měli chuť mu říct, že jeho teorie

je nesmyslná a nikdy se neuskuteční, ale chyběla jim slova.

Lodě už byly shromážděny. Bully poslal na Novou Lunu tři sanitární lodě, které měly pomáhat kolonistům v návratu k normálnímu životu. Pak dal povel k odletu do Velkého Magellanova mračna. Flotila překročila rychlost světla a přešla do lineárního prostoru.

Před nimi byl obtížný úkol.

Rhodan zmizel a museli ho najít.